

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

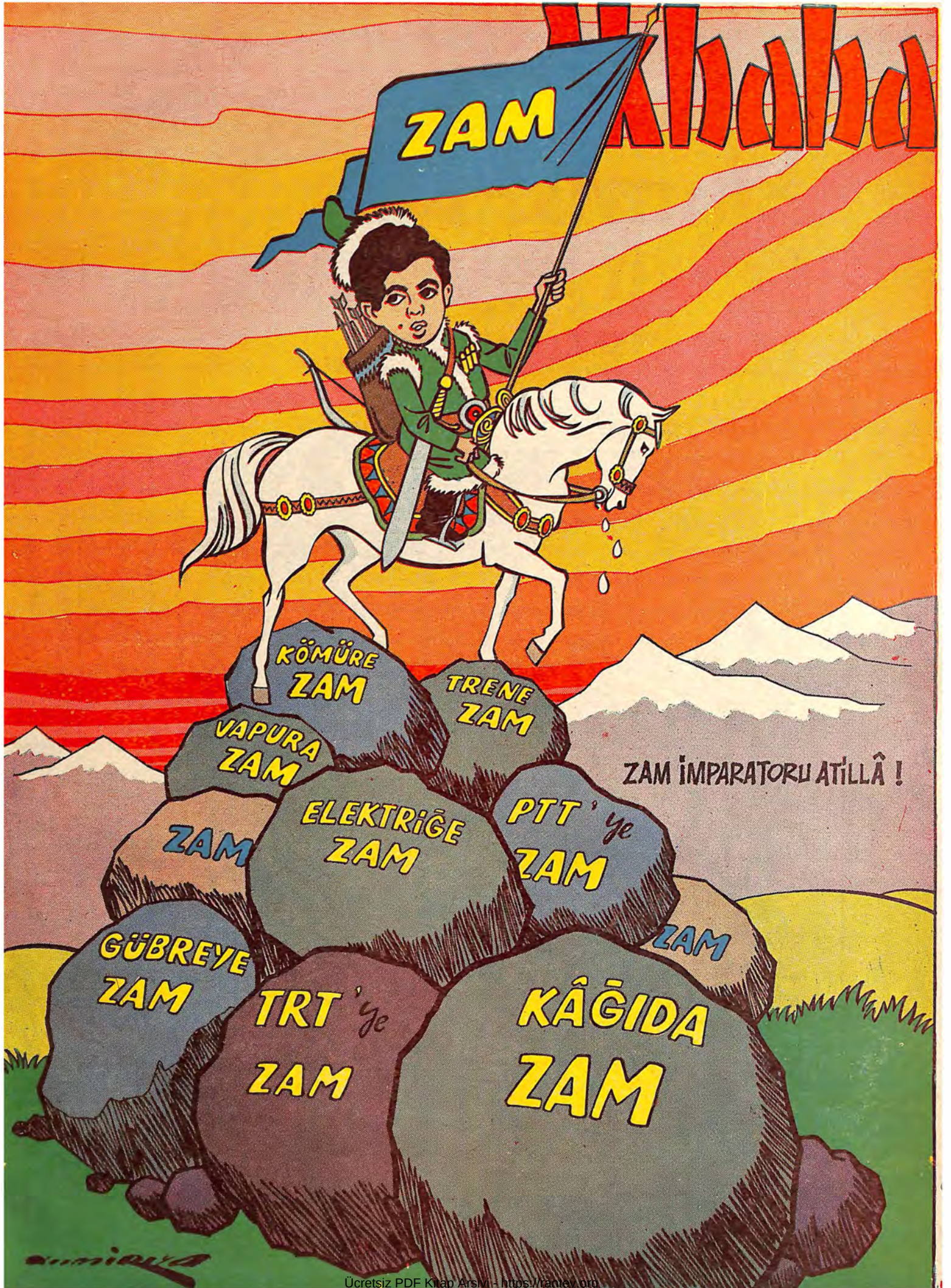
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Altınyıldız'la Bahar bayramı Yaz bayramı...

Trident

Prestige

Sunset

Blink

Altınyıldız'ın bu yepyeni Bahar ve Yazlık çeşitleri giyiminize neşe katacak, canlılık katacak. Gençlik katacak. Ve şenlik.

Bir görmek gerek Trident, Sunset, Prestige ve Blink'i.

Maviler, bejler, yeşil, sarı ve grileri. Kahverenginin en güzel tonlarını. Asil lacivertleri.

Yepyeni desenlerle bezenmiş, '71 erkek modasının bu en seçkin örneklerini bir görmek gerek.

Altınyıldız'ın eşsiz kalitedeki yazlık çeşitleri buruşmaz. Dayanıklıdır. Çok iyi ütü tutar.

Büyük kumaş mağazalarında arayınız.

Altınyıldız

Türk kumaşını dünyaya tanıtan marka

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 19 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 28 Nisan 1971 • Fiyatı: 125 Krş.

Bahar Kokuyor!

FATMA hanım bahçedeki çamasır ipine halıyı sermiş, elinde bir tokaç habire vuruyor:

— Pat, pat, pat..

— Kolay gelsin Fatma hanım!

Fatma hanım işini bırakıp bakıyor:

— Teşekkür ederim.

— Hayrola? Bu ne hamaratlık?

Fatma hanım altın dişini gösteriyor gülerken:

— Bahar temizliği!

Nuri Çavuş merdiveni dayamış ağaca.. elinde bir testere:

— Gırt, gırt, gırt..

— Kolay gele Nuri Çavuş!

Nuri Çavuş nefeslenirken terini siliyor:

— Sağol!..

— Hayrola?

Nuri Çavuş ağaca bakıyor:

— Eee, diyor, geç bile kaldık bu damak için...

Ayşe hanım balkona çıkmış, eteklerini savura savura silkiyor elindeki battaniyeyi... Her bir seferinde bahar güneşinin ışınlarına tozlar karışıyor. Hesna hanım perdeleri indirmiş, suya bastırmış, yıkayacak... Mahallenin her evinde bir telaş, bir faaliyet...

Tabiat da kımıldıyor.

Ağaçlar çiçek açmışlar.. kırlarda papatyalar, gelincikler.. göl kenarındaki sazlar bile bir başka türlü boynlarını uzatıyorlar rüzgâra...

Serçeler, sırtlarını güneşe vermiş konuşuyorlar:

— Çık, çık, çık...

Bir değişiklik var ortada...

Hem elle tutulur bir değişiklik...

Emekli memur Hayrettin bey, mahalle kahvesinde gazetesini okurken bu değişimin farkında... İkide bir:

— Değil mi ya efendim!.. der gibi başını sallayıp gözlüğünü düzeltiyor.

Devlet yönetiminde de bir bahar temizliği başlıyor.

Görevini kötüye kullanan, partizanlık yapan ne kadar yönetici varsa temizlenecek...

Yeni Hükümet:

— Vatandaşın yakasındaki rozete göre muamele yapan memur istemiyoruz.. diyor.

Fatma hanım halıya vuruyor elindeki sopa ile:

— Pat, pat, pat..

Yeni Hükümet:

— İdareyi tarafsızlaştıracağız.. diyor.

Ayşe hanım balkonda habire silkiyor battaniyeyi:

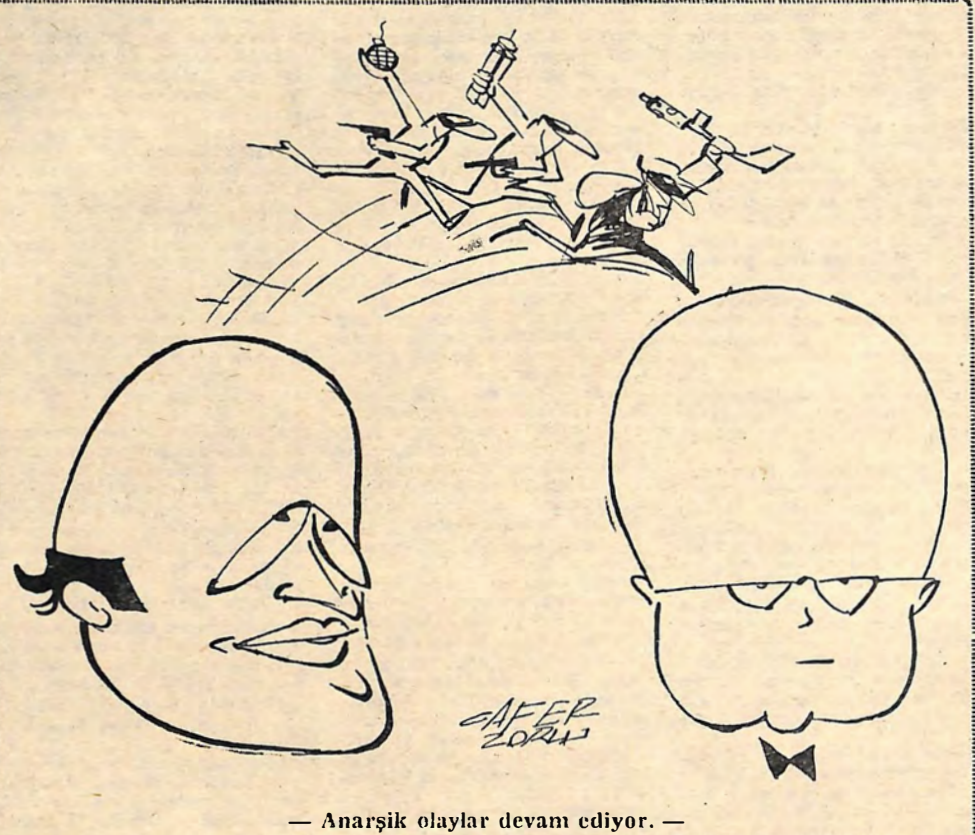
— Maşallah, ne kadar tozlanmış!..

Yeni Hükümet:

— Görevini kötüye kullananlar gidecek.. diyor.

Nuri Çavuş elinde testere ağacı buduyor:

— Gırt, gırt, gırt...

— Anarşik olaylar devam ediyor. —

ORMAN KANUNU!

Ağaç, dalları budanınca göze kötü görünüyor.

Nuri Çavuş:

— Merak etme sen, diyor, şimdi daha gülbüz olur, hele bir yapraklansın, seyrine doyum olmaz...

Emekli memur Hayrettin bey başını sallıyor:

— Değil mi ya efendim!..

Bahar güneşi sırtına vuruyor Hayrettin beyin...

Yeni Hükümet:

— Reformları yapacağım.. diyor.

Serçeler şırıltıyorlar:

— Çık, çık, çık...

Yeni Hükümet:

— Yeraltı servetlerimiz, madenlerimiz, milli politika ile yönetilecektir.. diyor.

Bir küçük çocuk koşuyor sokakta baharı koklayarak...

Yeni Hükümet:

— Her işimiz apaçık olacak.. diyor.

Hesna hanım perdeleri indirmiş, yıkıyor...

Bahar temizliği var.

Yeni Hükümet:

— Toprak reformu yapacağım.. diyor.

Mehmet, tarlada bahar toprağını eline almış kokluyor..

Mis gibi toprak kokuyor ortalık..

Vatan toprağı bu!...

Mehmet:

— Toprağım.. diyor.

AKBABA

Nasıl Kaçırıldık?

VEDAT SAYGEL

TAM, sabah kahvaltısında ne bulup ne yiyeceğimizi düşünmekten bunaldığım bir anda çalınan kapıyı açıp da, şüpheli kişiyi karşımda görünce içeri nasıl aldığımı, kırk yıllık dostluğumuz varmış gibi adamın boynuna nasıl sarıldığımı, sevinçten tonunu ayarlayamadığım bir sesle:

— Kurtulduk! diye nasıl bağırdığımı Allah'la ben bilirim.

Öf bel... Yirmi günden beri bir kurtuluş çaresi bulabilmek için az kafa yormamış, az heyecan duymamış, az umuda kapılmamıştık... Hatırladığım toptan intihar etmeyi bile bir çare olarak düşünmüştük de:

— İntihar edersek imansız gideriz, diyen 85'lik kayınpederle görüş ayarlığımıza düşmüştük.

— Yahu ölmekten başka çıkar yolunuz olmadığımıza göre ha aşıktan gitmişiz, ha imansız gitmişiz; ne farkeder yani?... dediysek de dinlemedik.

Aşıktan ölürsek şehitlerin arasına katılmıyız, intihar edersek cehennemim en harlı yerine atılmıyız!

— Kul sıkımsayınca, Hızır yetişmez. Biraz daha sabredelim hele... Oysa sabredecek hal mi kalmış bizde!...

Aileden üç kişinin çalıştığı fabrikanın kapanmasıyla önce maaşımız kesildi. Dayandık veresiye...

— Bir iş bulana kadar böyle idare eder gideriz derken, borçlarımız yükseldi.

— Üç öğünü bire indirirsek, biraz daha dayanabiliriz, diye düşünürken alacaklılar kapıya dayanmaya, eve protesto mektupları yağmaya başladılar!

Bütün bunlardan sonra durumumuzun öğrenen daha eski alacaklılar da, bir güzel kuşatıldılar mı ev! Amaçları, bizi enseleyip ıssız bir yere götürmek, alacaklarını iyilikle alırlar, ne âlâ... Almadılar mı, Allah yarattı demeden hastanelik edinceye dek dövmek!

Başına gelecekleri bil de, erkek-
sen adını sokağa at bakalım!

Işıklar sönmüş, perdeler çekik, eller şakaklarda düşün ha düşün!

Kimseciklerde «Gık» diyecek derman kalmamış! Kendinde konuşacak dermanı bulan da krizi atlatmanın yollarını aramıyor, suçlu suçsuz önüne gelene çatıyor!

Bir keresinde komşunun radyosundan, fidye koparmak için Amerikalı bir çavuşun bilinmeyen kişileri tarafından kaçırıldığını duyan babam:

— Bu yaştan sonra pek ayıp olacak ama, bir Amerikalı da biz mi kaçırırsak acaba? dedi.

Tam aklım yatar gibi olurken anem atıldı:

— Ayol, doğru dürüst bir iş bulup namusunuzla çalışmak varken eşkıyalık yapmaya utanmayacak mısınız?

— İş iştir, dedi kardeşim. Bu devirde iyisi kötüsü aranmaz işin. Bütün gününü süslenip püsenip görücü beklemekle geçiren bizim 17'lik baldızın da hoşuna gitmişti adam kaçırma fikri:

— Ne iyi olur valla... Fidyeye koyarsanız derken beni alıp, taa Amerika'ya falan gelin götürüyor mu?..

Ben, kaçırılacak Amerikalıyı nereden bulacağımızı düşünürken:

— Diyelim kaçıracağımız bir Amerikalı buldunuz, nasıl kaçıracağınızı? diye soruverdi kayınpederim.

— Hiç, dedik, bayağı kaçırırız. Neden sordun?

Adam kaçırarak için en azından yüksek tahsilli olmamız gerekirmiş de, o yüzden sormuş kadıncağız.

— O zaman bu iş yatar, dedik.

— Yatar oğul, yatar, dedi kayınpeder. Yüksek tahsil diploması uydursanız bile yatar! Neden dersiniz, perdenin aralığında, sokağın durumuna baksanıza bir kere... Ev sarılmış! Adam kaçırarak için sokağa çıkan, alacaklılar tarafından kaçırılacak!

Komşu evin radyosundan duyulan haberlere kulak kabartan babam:

— Ev kuşatılmış olmasa bile adam kaçırma işi yok, dedi. Fidyeye alamayınca bırakmışlar Amerikalı çavuşu. Hem bırakırlarken adamın cebine taksit parasını da koymuşlar.

Hep birlikte sorduk:

— Pekli, ne yapacağız şimdi?

— Daha kârlı bir iş çıkana kadar bekleyelim hele, dedi kayınpeder.

Başladık komşunun radyosundan günlük olayları izlemeye... Zincirleme banka soygunları yapıldı, gözümüz tutmadı. İstanbul'da bir oto komisyoncusu soyuldu, aklımız yatmadı. Bir araba dolusu Amerikalı kaçırılıp, karşılığında altı milyon lira istendi; kaçırılanlar Amerikalıların günlerce etle, sütle besledikleri halde, kimseden metelik alamadı!

İstanbul'da kaçırılan iki işadamlarının da krallar gibi beslenip, ağırlandıklarını duyunca, hele hele evi iki gün içinde boşaltmamız gerektiğini bildiren mahkeme kararını alınca, bizim ihtiyarlar her namazdan sonra ellerini açıp duaya başladılar:

— Darda kalan biz kullarından yardımını esirgeme Yârabbi! U-lusun, yücesin... Gücün her şeye yeter, elin her yere erer. Bir lokma yiyeceğe razı şu garip aileye ya rizik açıklığı ver, ya da adam kaçırarak bir şebeke gönder!

Evin çevresinden ayrılmayanların ellerinden kurtulmanın, karnımızı başka türlü doyurmanın imkânı olmadığı için onlar okuyor, biz yürekten «Amin» çekiyoruz!

İçerisi yoluyla eşyamızın kapıya doküleceği gün şüpheli şahısı karşımda görünce, bu yüzden boynuna sarılıp, sevinçle:

— Kurtulduk! diye bağırdım.

Namazı yarıda bırakan annem, dileğini yerine getirdiği için önce Allah'a şükürler etti, sonra koluna girip odaya doğru sürüklemeye çalıştım meçhul ve şüpheli kişiye:

— Hoşgeldiniz oğlum, diyerek elini verdi.

Adam korktu mu, ne:

— Efendim, bendeniz... gibilerden bir şeyler mırıldanırken, bir taraftan da içeri girmek için kendini geri çekiyor.

Yaka paça odaya sokup, yer minderlerinden birine güç belâ çöktük!

— Efendim bendeniz...

— Biliyoruz evladım, biliyoruz, diye sözünü kesti babam. Şöyle dur, bir yorgunluk nefesi al hele...

Meçhul kişi öylesine genç, öylesine mahcup ki, bir adam kaçırma şebekesi elemanlarından demeye bin tanık gerek! Oturduğu yerden:

— Efendim, bendenizin... derken yüzü renkten rengine giriyor!

Eski paltosunu omuzlayan kayınpeder:

— Eee, biz hazırlanmaya başlayalım yavaş yavaş, dedi.

Annemle kayınpederim çoktan mantolarını giymişlerdi zaten. Delikanlının titreyen elleriyle dudaklarına götürdüğü sigarasına bir kibrit çakan babam:

— Neyle gidiyoruz? diye sordu. Aramız var mı?...

Oğlan daha da şaşırıldı:

— Efendim, bendenizin sizleri rahatsız etmemin nedeni...

— Canım, arabası yoksa bile şuradan seslenir bir taksi getiririz kaçıya, diyen annem, ziyaretinin sebebinin biliyoruz evladım, diyerek meçhul ve şüpheli gencin lütfi yanında bıraktı. Talebe misin sen?

— Evet efendim, dedi şüpheli delikanlı. Ders saatlerinde okuyorum, boş vakitlerimde de...

«Adam kaçırıyoruz» dedirtmemek için:

— Oh, pekâlâ yapıyorsun, diye atıldı babam. Ayıplayan, senden beter olsun! Okumak için dünya kadar paranın gerektiği bir devirde, başka kaynaklar bulmak mümkün mü?

Şüpheli kişi cevap vermek amacıyla ağzını açarken, pabuçlarını giyen kardeşim sordu:

— Hepimizi alacak mı acaba? Yerinden kalkmak için dizlerinin üstünde doğruldu oğlan:

— Bu işte bir yanlışlık olacak efendim. Her halde siz birini bekliyorsunuz, ben de yanlış kapı çaldım.

— Yanlışlık falan yok oğlum, diyerek omuzundan bastırıp şüpheli genci yeniden oturttu babam. Güdün birinde sıranın bize de geleceğini bal gibi biliyorduk!

Anlamadım efendim, ne sıranın geleceğini biliyordunuz?

— Canım ismi çirkin olduğu için söylemek istemiyorum. Anla artık. Zorla söyletme insanı... Haydi, gidelim hemen!

Şüpheli genç cebinden çıkardığı listeye bir göz attı:

— Yanlış bir şeye zorluyorsunuz beni efendim. Nesim beyin evini arıyordum.

Nesim bey dediği bir ev aşağıda oturuyordu ama, bu fırsatı hiç birimiz kaçıramadık doğrusu!

— Tamam canım, dedi babam. Doğru oku şunu... Nedim olacak.

— Nesim yazıyor burada ama...

— Amma uzattın birader, dedik. «D» yerine, «S» yazılmışsa kabahat kimin?

Çıkışmamız şüpheli kişiyi ürküttü mü ne:

— Öyle olsun, dedi. Fakat...

— Fakatı falan yok, dedi babam. Şimdi emret, yapalım!

— Aman efendim, estâğfurullah... Siz emrediniz, ben yerine getireyim.

Babam sordu:

— Araban var mı?

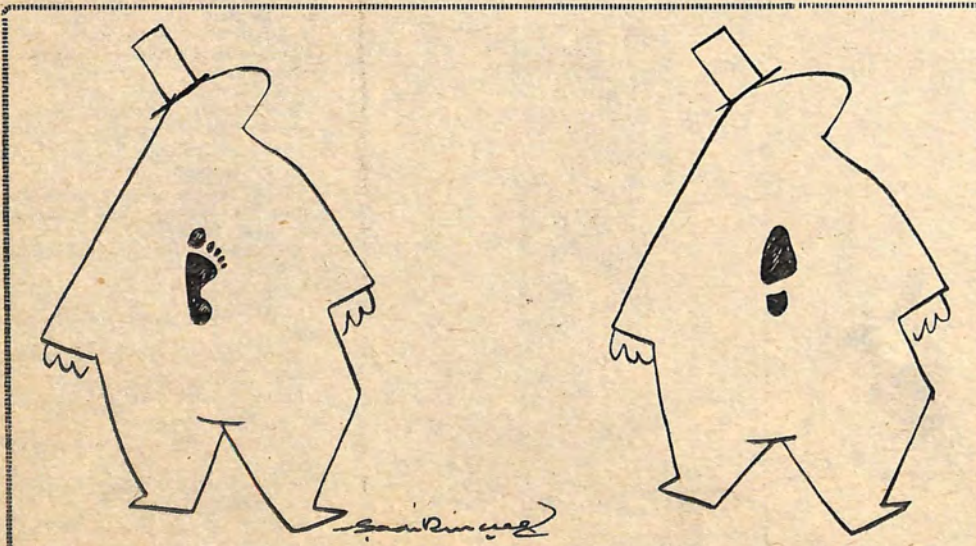
— Yok efendim.

— Pekli, şuradan bir taksi çevir ve süratle bizi kaçır!

Şaşkınlıkla yerinden fırladı oğlan:

— Kim?... Ben mi?... Sizleri... Hepinizi... Kaçıracağım öyle mi?

— Evet, dedi babam. Sen şimdi bizi kaçır da, sıra gerçekten Nesim

KALKINAN TÜRKİYE!

1950

1960

1964

1971

NAKARAT!

beyinse gelecek sefere de onu kaçırsın!

— Mâzur görün efendim, yapamayacağım bu işi, diye kıvrımasın mı oğlan!

— Yapacaksınız! diye hep birlikte gülerdik.

— Sizleri kaçırma zorunda değilim ki...

— Bana bak delikanlı, dedi anem. Sen belki değilsin ama, biz kaçırılmak zorundayız anladın mı?

— Fakat, sonra...

— Korkma brader, diye sırtını sıvazladım. Sen bizi bir kaçır şu mahalleden, şikâyetçi olursak Allah kahretsin!

Pencereden seslenip bir taksi çivirdik, katık meçhul ve şüpheli kişiyi ardımıza, gazladığımız gibi tutuk oturduğu evin yolunu!

Bu zoraki misafirlğe anasının da babasının da pek akılları ermedi ama ne yalan söyleyeyim hıznette kursur da etmediler. Düne kadar onlar çalışıp biz karnımızı doyuruyorduk, gece oldu mu kapının kol demirini vurup uyuyorduk. Fakat dün gece nedense kol demirini vurmadıkları gibi, kapıyı da aralık bırakmamışlar mı? Nedenini sorduk:

— Hiç, dediler. Bakarsınız bir şebekenin aklına eser, topumuzu birden kaçırnak için kapımıza gelirler. Anahtar uyduramazlarsa ne yaparız diye düşündük de...

Vedat SAYGEL

Dört kutuptan dörtlükler

ECEVİT :

Diyorlar ki: «Ecevit, kızı; Paşa'ya küstü!»
Kimi buna üzüldü, kimi ise gültüştü...
Ortanın solundayım, Paşa'ya saygılıyım;
Yalnız en son durumda Paşa bana ters düştü!

İNÖNÜ :

Sevgili Ecevit'im, sakın yanlış söyleme;
Ortanın solunu sen, rahat bırak, elleme!
Bu ünlü sloganı daha sen yokken attım,
Ters düşmedim, her yaz ben yaparım çivileme!

DEMİREL :

Partimin başkanıyım, Süleyman Demirel'im;
Hükümeti devrettik, Nihat beyi görelim!
Ben hesap adamıyım, okudum matematik;
Demokrasi yolundan ayrıldım bir milim!

FEYZİOĞLU :

Koalisyon fikrini ben attım, ben savundum;
Bakanlık koltuğunu çok bekledim, çok umdum!
Erim Hükümeti'ne başarılar dilerim;
Bakan olmasam bile olmuş gibi avundum!

Mukadder ÖZAKMAN

Yeni sözcükler!

Güzelim Türkçemizi yabancı dillerin etkisinden kurtarmak amacıyla kurulan Türk Dil Kurumu, yabancı köklerden gelen bazı sözcüklere daha karşılık bulmuş.

Örneğin «Asansör» «İner-çıkır» olmuş, «Aspiratör» «Emeç»... «Montaj» a «Kur-tak» demişler, «Vantilatör» e, «Yelleç»... «Huzur» ile «Refah» ın karşılığı mı?... «Gül-geç» beyim, «Gül-geç!»

Pekâlâ biliyorlar

Almanya'daki yabancı işçilerin memleketlerine adres diye trafik levhalarından not ettikleri yazıları göndermeleri, PTT. dağıtıcılarını güç duruma sokmuş.

Bunlardan bir İtalyan işçisi, levhadan aldığı «Köpek ısırtı» yazısını oturduğu yerin adresi olarak memleketine göndermiş.

Bir İspanyol işçi «İnşaata girmek yasaktır» ı adres olarak vermiş.

Bizim işçilerden biri ise «Einbahnstrasse», yani «Tek istikametli yol» yazısını göndermiş.

Diğerlerini bilmeyiz ama bizimki doğruyu söylemiş de, sadece adresleri karıştırmış galiba. Koca Almanya'yı herkesin birbirini tanıdığı küçücük bir semt sanmış, zarfın adres kısmına «Tek istikametli yol» yazıp memleketine postalamış.

İş kapısına giden tek yolun Almanya olduğunu hangi PTT. dağıtıcısı bilmez?

Vatandaşın, satın alma gücü...

... artırılacak. — Gazeteler —

KARŞILIKLI İYİ İLİŞKİLER MUZAFFER İZGÜ

DARGELİRLİ olmasam, öyle yetmiş liranın, yüz liranın lafı mı olur, hiç üzerinde durmam bile... Ama bana öyle koydu ki bu yetmiş lira, anlatmazsam başkasına, daha da koyacak...

Geçenlerde açık hava gazinosunun birinde otururken, biri geldi sarı di boynuma:

— Ooo, Murtaza, nasılsın yahu, iyi misin? dedi.

Şöyle bir baktım, ilk bakışta çıkaramadım:

— Tanımadın mı yahu, hanı öğretmen Şakir bey tanıştırmıştı bizi?...

— Haa? dedim...

Yanında da üç arkadaşı var, sandalye gösterdim:

— Buyrun, oturun, dedim.

Ötekileri hiç tanıımıyorum, şöyle ayak üstü tanıştığımız arkadaş onları bir bir tanıttı.

— Vallahi kusura bakma, çok unutkanım, senin adını da unuttum, dedim.

— Osman yahu, Osman, dedi...

— Haaa Osman kardeşim, ee, ne var ne yok bakalım?...

Oturduk artık, dereden tepeden bir şeyler konuştuk. Çaylar geldi gitti, bir daha geldi gitti, güneş neredyse batıyor, bunların kalkacağı yok. Şimdi ben kalkıp da:

— Eee, arkadaşlar bana müsaade, desem çok ayıp olacak, adamlar bulduğum ilin ilçesinden gelmişler...

Güneş iyice battıktan sonra:

— Eee bakalım, akşama ne yapıyorsunuz? dediler.

Birden kaçiverdi ağzımdan:

— Hiç, dedim.

— Demek senin de bizim gibi işin yok?...

Bu demek ki, akşam yemeğini seninle yiyeceğim... Bir an için düşündüm, bunlar benim dargelirli bir memurcu olduğumu biliyorlar, şayet bir meyhaneye gitsek bile, hiç olmazsa Alman usulü yaparlar, herkes kendi yediğinin, içtiğinin parasını verirdi...

— Yahu, dediler, haydın bakalım şöyle dolaşalım biraz...

Dolaşmaya başladık. Bir aşağı gittik, bir yukarı, ufakık bir il, gezmek için onbeş yirmi dakika yeter de artar bile. İçlerinden biri:

— Acıktım ben yahu, dedi.

— Yaa, haklısın, buyrun şurada bir lokanta var, gidelim, dedim.

Beriki:

— İçkili mi? dedi.

— Yoo yoo, dedim, içkisiz, aynı zamanda aile lokantası.

— Yahu biz aile miyiz be? Şöyle içkili bir yer olsun...

Düşündüm, taşındım, her türlü ihtimali göz önüne alarak, bu dört kişiyi, ucuz bir kokereççiye götürdüm...

— Demesinler mi orada:

— Biz rakı içeriz, diye.

— Olur, dedi kokereççi, dışardan alırsız...

Neyse, yedik içtik, vakit bir hayli geçti, ondan sonra gelsin hesap. Üstü başı kirli bir garson, hesap pusulasını masanın üzerine koydu ama, dördünde de hiçbir hareket yok. Ben mahsustan görmemezlikten geliyorum masaya konan hesap pusulasını, inadına onlar da görmemezlikten geliyorlar... Nihayet garson, bana:

— Âbi, pusula şurada, demez mi?

— Haaa, dedim, aldım pusulayı, okur okumaz yetmiş lirayı, bir haaa daha çıktım ama, kimsenin elini cebine attığı yok...

— Yaa arkadaşlar, dedim, maşallah yetmiş liralık yemiş içmişiz...

— Amma da pahalıymış haaa, dediler, başka bir şey demediler.

Çıkardım cebimden son yüzlülümü, garsona uzattım... Kalktıktan oradan, biraz daha geldik, tozduk, sonra, onları bir minibüse bindirerek yolcu ettim. Bu arada sarhoşluğun etkisiyle epeyce de ahbab olduk dördüyle de.

— Aman ha, sen de bir gün gel, hem sana ilçeyi gezdiririz, hem de misafiriniz olursun... dediler.

Ay başına daha on gün olmasa, aynı zamanda bizim bütçe eşeğin kuyruğu misali olmasa hiç üzülme-

yeceğim ama, şöyle sokakta bir kez- cik tanıştılan insan uğruna yetmiş lira harcamak bana derd oldu. Me-

seleyi bizim Mümtaz'a açtım:

— Yahu Mümtaz, böyle böyle, dedim.

— Vah vah vah, dedi... Yahu ma-

dem öyleydi, güneş batar batmaz, haydi bana müsaade arkadaşlar, ben

eve gideceğim der, çekilir giderdin bel

— Diyemedim işte...

Durdu bizim Mümtaz, biraz düşündükten sonra:

— Vallahi Âbi aklıma bir şey geldi, dedi, bu adamlar sana buyur gel demişler, tamam, sen, ben, Turgut, Enver, gidelim bu pazar... Biz de dört kişi gideriz onların üstüne, ö-

deşmiş oluruz...

— Olur mu dersin?

— Neden olmasın, nasıl olsa her hafta kendi kesemizden böyle bir iç-

kili gece yapıyoruz, o zaman biz bu parayı sanki lokantada yemiş gi-

bi sana veririm...

— Yok canım, paranın kıymeti yok da, insanın enayi yerine kon-

ması...

Gerçekten pazar günü öğleden son-

ra dördümüz bir araya geldik, bindik minibüse dosdoğru ilçeye...

— Nerde kardeşim Osman bey?

Osman bey, Osman bey, beş dak-

ka sonra bulundu geldi Osman bey:

— Ooo, hoşgeldiniz!...

— Hoşbulduk... Vallahi biz ilçeyi

gezmeğe geldik...

— Buyrun buyrun...

Şöyle yarım saat kadar ilçeyi gez-

dikten sonra, öteki üç arkadaş da

bulundu geldiler... Mümtaz:

— Yahu, dedi, sizin ilçenin yayın

balığı ünlüymüş, acaba bunu hangi

nehirden tutuyorsunuz?

Karşımızdakiler elbette aptal de-

ğiller:

— Yaa, tabii tabii, buyrun, şu lo-

kantada çok güzel yayın balığı yapı-

yorlar, dediler...

Girdik lokantaya... Ne içeceğimiz

sorular sorulmaz, hemen:

— Rakı, dedik...

Ve bu arada bahktan başka bir

yığın şey ismarladık gelen garsona...

Gelsin şişeler, gitsin şişeler, gelsin

mezeler, gitsin mezeler... Ayrıca bi-

zim Mümtaz, arkadaşların bir tane-

sinden de hâtıra olarak çakmağını

aldı:

— Aman ne güzel çakmakmış bu

böyle, dedi... Yahu bizim oralarda

hiç bulunmuyor böylesi be...

Karşısındaki de biraz sonra:

— Buyrun senin olsun, demek zö-

runda kaldı...

Sağolsunlar, o gece bizim için tam ikiyüz elli lira hesap ödediler. Gece geç vakit bizi minibüse bindirip uğurladılar... Bizim Enver nedense pek sever öyle lafları, tam minibüs hareket edecek:

— Buyrun, sizi de bekleriz, deme-

sin mi?

Gerçi üç çımdık üç yandan yedi

ama, iş isten geçti... Mutluyduk mi-

nibüsün içinde. Hele ben, hepsinden

mutluydum, enayi olmaktan kurtul-

duğum gibi, üstelik kârı da çıkmış-

tım... Arkadaşlarım aralarında top-

ladıkları kırkbeş lirayı avucuma say-

dılar:

— Onbeşer liradan fazla yemişiz-

dir ama, gerisini misafirler verdi

say!...

Aradan bir hafta geçmedi, biz dör-

dümüz gazinoda otururken, bir de

baktık gazinonun önünde bir mini-

büs durdu, içinden tam sekiz kişi

indi. Dördü bizim masa arkadaş-

ları... Şöyle bir yekindik kaçmak

için ama, iş isten geçmişti... Ne ya-

palım, karşıdan bir ooo çıktık ki,

tüm gazinodakiler dönüp bize ba-

ttılar.

— Yahu hoşgeldiniz, aman ne iyi

ettiniz, ne iyi ettiniz!...

Enver'e orada bir ters bakışımız

var, yâni ya ossaat kanı katli helâl

keratanın... Çaydan, kahveden, hoş-

tan beşten sonra:

— Buyrun bakalım arkadaşlar, de-

dik.

İçlerinden biri:

— O geçen sefer gittiğimiz koke-

reğ bayağı dokundu bana, yahu şö-

yle doğru dürtüst bir yer yok mu,

oraya gidelim arkadaşlar, hı, ne di-

yorsunuz?

Bizden hiçbir ses çıkmadı ama,

onların sekizi birden:

— Hu hui, dediler...

Ne yapalım, bulduk öyle bir içki-

li lokanta. Oniki kişi bu, koskoca

iki masayı yan yana getirdikten son-

ra, ancak sığışabildik...

— Haydi beyler, buyrun bakalım,

dedim... Yahu aman ne iyi ettiniz,

ne iyi ettiniz be...

Mümtaz:

— Hele bu yeni arkadaşlarla bizi

tanıştırmanızı!

Enver dedi ki:

— Biz de pathıyorduk hanı sıkın-

tıdan...

Turgut dedi ki:

— Bu meret de arkadaşsız içilmi-

yor hanı...

Başladılar garsona ismarlamaya...

Rakı, votka, böbrek, beyin salata,

pirzola... Doldu masanın üstü bir

boydan bir boya, tam iki garson ha-

bire taşıyıp duruyorlar... Bu arada

bizim Mümtaz'ın sigara tabakasıyla,

benim dolma kalem hediye aya-

ğına gitti karşı taraftan iki kişinin

cebine...

— Aman, dedik ikimiz de, yahu

sizden kıymetli mi bel!...

Sonunda geldi çatı yine hesap...

Tastamam dörtüzyırmibeş lira...

Hiçbirimizin üzerinde de bu kadar

para olmadığı için onlara belli et-

meden aramızda denkleştirdik ve

garsona verdik... Yine aynı şekilde,

onları bir minibüse bindirip uğurla-

dık... Ve hemen dönerken kararımı-

zı verdik:

— Tüm tanıştığımız arkadaşlarımı-

zı toplayacağız...

Bir hafta sonra bir minibüsün

içinde tam ondört kişiydik:

— Tıkınıncaya kadar yeme, içme

ve minibüs paraları bize ait, adam

başı yirmi lira... Haydi beyler tu-

ristik tarife...

İndik ilçeye, biraz sonra sekiz ki-

şiden birini yakaladık.

— Vallahi, dedik, arkadaşlar ilçe-

yi gezmeğe geldik.

— Ooo, dedi öteki, buyrun buy-

run, hoşgeldiniz sefa geldiniz. Du-

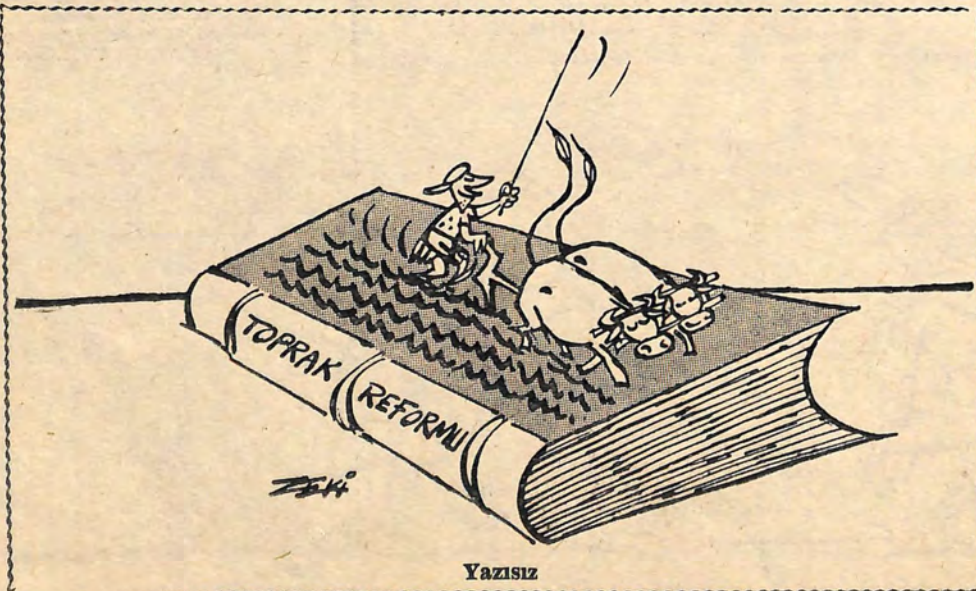
run ben öteki arkadaşlara haber ve-

reyim...

Hiç bırakır mıyız:

— Yok canım, dedik, gezerken na-

sıl olsa raslarız onlara!...

Yazısız

Yarım sat sonra, onlar sekiz kişi, biz ondört kişi, oturduk ilçenin en güzel lokantasına... Mümtaz seslendi bizim arkadaşlara:

— Beyler, her ne kadar buranın yayın balığını övdülerse de, geçen sefer yediğimiz balık dokundu bize, isterseniz bu kez balık yemeyelim...

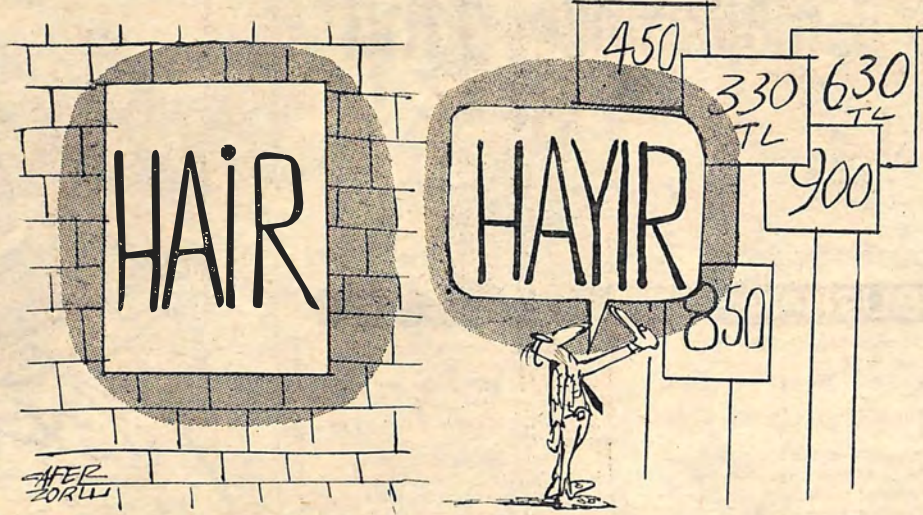
Ya ne yiyelim? Böbrekler, pirzolarlar, yumurtalar, şişler ne güne duruyor?... Sağolsun Turgut, birinin oniki ağızlı çakısını, Enver de birinin çok güzel bir gözlüğünü hediye niyetine alıp ceplerine koydular...

Bilmiyoruz artık ne kadar hesap verdiklerini... Bindik minibüse ve şehrimize geldik. Yolda da birbirimize iyice tembihledik:

— Sakın arkadaşlar, bundan böyle o gazinoda oturmak yok!...

Bakalım, şimdi sıra onlarda. Zannediyoruz bu kez onlar otobüse gelirler... Şayet, 'bizleri evlerimizden çağırırlar, biz de kaçamaz, bir otobüs dolusu insana ziyafet çekersek, niyetimiz bizim de karşılık olarak oraya trenle gitmek... Bekliyoruz bakalım, daha pazara iki gün var...

Muzaffer İZGÜ

Yazısız

KADINLAR karşılıklı oturdu- lar. Dışardan gelen:

— Efendim, ziyaretimin nedenini açıklamak isterim, dıya- rek söze başladı ve devam etti:

— Allahın emri ile sızn kızı, bızlm oğlana istemeye geldim.

Kız anası bunu bekliyor olma- lı ki, hiç heyecanlanmadan:

— Kısmetse olur efendim, de- di. Sizden ılısına verecek değı- liz ya. Yalnız...

— Evet...

— Yalnız, mahdum bey hak- kında bazı şeyler öğrenmek istememli normal karşılırsınız her halde.

— Aa, tabii tabii... Ne arzu ediyorsanız buyurun sorun.

— Tahsili nedir efendim?...

— Üniversiteyi bitirdi.

Kız anası hayretle gözlerini açtı:

— Üniversiteyi mi bitirdi?...

— Evet efendim.

— Vallahi aşkolsun. Bravo!...

— Niye bu kadar hayret etti- niz?...

— Üniversiteyi ne zaman a- çık buldu da okuyup bitirdi?...

— Vallahi bitirdi!

— Kızkardeşimin bir oğlu var, üç yıldır Üniversitede. Kısmet o- lup da bir gün derse giremedi.

— Üniversiteyi bitirseydi ne olacaktı?...

— Avukat olacaktı ama, topel oldu.

G Ö R Ü C Ü

— Anlamadım...

— Sağ bacağında üç kurşun var. Sol elinin iki parmağını bom- ba götürdü. Bir kavgada da üç dişi kırıldı.

— Şimdi nerde?...

— Rehabilitasyon merkezinde.

— Demek, Üniversiteye girdi- ği gibi çıkmadı.

— Ama artık akıllandık.

— Kim akıllandı?

— Bizler. Yâni çocuk ana ve babaları.

— Ne gibi?...

— Bir oğlum var. Bu sene o da Üniversiteye başlayacak. Bir yıldır ders aldırıyorum.

— Üniversiteye gırlş dersleri mi?...

— Hayır. Çıkış dersleri.

— Anlamadım...

— Üniversiteden sağlam çık- ması için, bir yıldır boks dersli alıyor, tabanca talimleri yapıyor

ve gerilla eğitimi görüyor.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra kız anası sordu:

— Beyefendi ne iş yapar e- fendim?...

— Kocam mı?

— Evet.

— Bugünlerde boşta.

— Vah vah!... İşten mi çıkar- dılar?...

— Hayır. Üniversite'de pro'e- sördür kendisi.

— Öyleyse ne diye «boşta» dediniz?

— Üniversiteyi kapayıp geldi- ler... Bilirsiniz, ilk önceleri öğrenci boykotları yüzünden Ü- niversite kapanırdı. Şimdi de ga- lıba öğretim üyeleri boykot ya- pıyorlar. Türkiye'deki bütün üni- versiteler kapalı. Bu yüzden de bizim bey bugünlerde «boşta», dedim.

— Sonra ne yapacak dersiniz?

— Bir kaç arkadaş bir olup,

bir silâh fabrikası kuracaklarımş. İstikbal bu işteymiş artık.

Tekrar bir sessizlik oldu.

Kız anası:

— Bir şey daha sorabilir mi- yim acaba? dedi.

— Rica ederim, buyurun!...

— Oğlunuz Üniversite bitirdi- ğine göre, şimdi ne iş yapıyor?

— Adam kaçırıyor.

— Anlamadım...

— Bir kaç arkadaş toplanıp a- dam kaçırıyorlar.

— Yâni... Kız flân mı?...

— Hayır. Şimdilik özellikle hep erkek kaçırıyorlar. Belki bir gün kız kaçırmaya da başlarlar.

Piyasası bilirl tabii...

— Erkeğı kaçırıp da ne yapı- yorlar?...

— Allesinden fide alıyorlar.

— İşleri iyi mi bari?...

— Fena değil. Yılda bir iki iş yapıp, iyi para alıyorlar. Sonra, bu işin vergisi, sigortası, tasar- ruf bonusu flân da yok...

— Meselâ ne kadar alıyorlar?

— Geçende kaçırıldıklarının al- lesinden beşyüzbin lira aldılar.

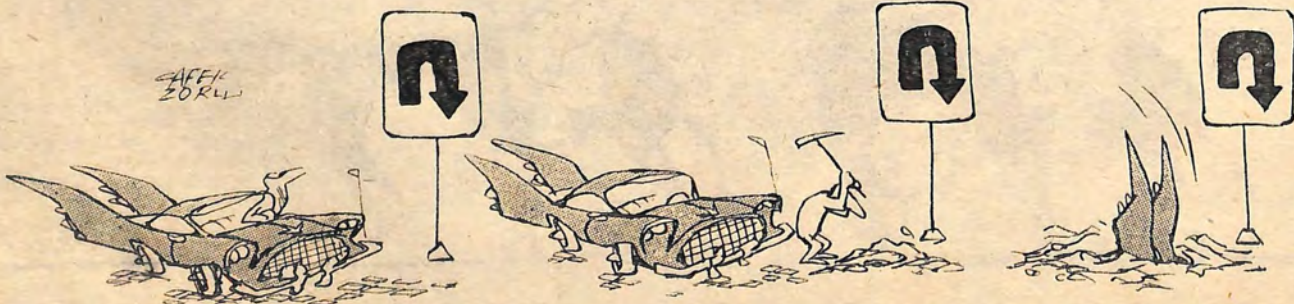
— Peki, bu işin sermayesi yok mu?...

— Var tabii...

— Ne?...

— İki tabanca, bir kaç telefon jetonu...

Mehdi ZIT

Yazısız

Emelikenden daha zenginiz !

BURHAN ESEN

— Bi melnekât galhınıyo mu? Yoğusam yere mi yapışıyo? Temizlik işçisi Çallı İbo'dan gayrisi bilemez.

— Öyleyse söyle bakalım. Vaziyet nasıl?

— Gazvetelerin cızıktırdığının aşı yoh! Milletin karnı tok, beğem. Yediği önlünde, yiyemediği ardında.

— Nereden biliyorsun?

— Süpürge diyo.

— Konuşur mu senin süpürge?

— Şu çöp tenekelerine bak. Çoğunun içinde has ekmek var. Bizim köyde bulsalar ekmeklerine katık iderler. Emelikenden daha zenginlik bız.

— Etme çöpcü emmi. Amerika kim, bız kim?

— Rabbimin hakkı için öyle. Ben Büyükcülli'de, hava alanında çalıştım. Emeliken evlerinin çöp tenekelerini boşalttım. Ekmekğin furdasını kim atacak ki, sen bulasın. İnanzmazan peşinden gel. Sarı boyalı evin çöplerini kontrol edelim.

Çöpcü İbrahim teneke muhteviyatını yere döktü:

— Gördün mü nimetleri? Hepisini yanyana kosa iki somun eder. Yiyeceklerine tenekeye atarak günaha giriyorlar.

— Şunlar reçel kutuları. Diplerinde bi parmak kalmış.

— Aha gonserveler. Yarısını tencereye, yarısını da çöp gütüsüne atmışlar.

— Peynirlere bah beğ. Emme de lezzetliymiş len. Ucundan ısır da bak.

— Çatal, kaşık... Sarayım gâda al evine götür. Bizim ev doldu. Avrat:

— Ülen İrbam, diyo, beğçbaşının evinde bilem bu kadar gonfur bulunmaz...

Yiykamaya üşeniyor süslü zenneler. Kirlendi mi tabakları bilem langırt çöp tenekesine yolluyorlar.

Nasıl? Emelikenden daha zengin olduğumuzu annadın mı şincik? Onların çöp tenekelerinden boş kutu

bilem çıkmaz. Toplar, hurdacıya okuturlar.

— Haklısın galibal dedim.

— Galip ağasını, efendisini bırak. Yörü şu balkonlu evin çöplerini eşeleyelim.

Kocaman varili yere devirmiş, tādada başlamıştı. Suudi Arabistan krallığının çöp sepetinde bulunmazdı bu kadar çeşit...

Neler yoktu ki... Kazaklar, az giymiş ayakkabılar. Yarısi ancak içilmiş Amerikan sigaraları... Külotlar, mayolar...

Elime küçük bir kutu geçmişti. Önce ne olduğunu anlamak için kurcalamak istemişim. Sonra aklıma bomba olayları geldiğinden yavaşça yere bırakmıştım.

Çöpcü İbo, bıraktığım kutuyu eli ne aldı:

— İradıyodur bu, dedi.

— Radyoyu da atıyorlar mı?

— Gözünün yaşına mı bakacak? Modası geçince, babası olsa fırlatıyor tenekeye.

Küçük kutunun düğmesini çevirdi:

— Burası Ankara, İzmir, İstanbul, Toros, Vangölü, Karıncalıdağ, Yeşilırmak, Susuzova radyoları... Sayın dinleyiciler, sizlere şimdi filtreden geçirile geçirile bayatlamış en son konserve haberleri veriyoruz...

Kapattı.

Radyo susunca, çöpcü ağzını açtı:

— Az daha diğneseydik, fukaralıktan, yokluktan, açlıktan lâl idecekti. Emelikenden, Sırbistan'dan, Karadağ'dan yardım bekliyo, diyecekti. İradıyodaki avratın çöp sepetlerinden neler çıktığından habarı yok ki... Bunu yalnız çöpcü İrbam biliyo...

Yörü... Oniki katlı apartmana. Oniki varili günde üç kez boşaltıyoz, bana mı dediği yok. Geçenlerde dokuzuncu varili arabaya boşaltırken:

— Viyak... diye ses duyduk.

— Ülen, kedi yavrusunu da varile mi attılar, derken ne görsek beğem?

Gizli işsizlik sorunu ele alınacak. — Gazeteler —

— Konuşan oyuncak bebek mi?

— Bebek emme, essahtan. Beşiğe koyacak yerde, çöp sepetine atma-mışlar mı?... Oniki kata da vardım:

— Kayıbnız var mı? diyerekten sordum. Dediler ki:

— Yoh! Yoh! Yoh!...

Her zaman fakirhaneye çatal, kaşık, modası geçmiş elbise, iradiyo götürerek değiliz ya. Kismetimiz bu diyerekten bebeği kucakladığım gibi eve götürdüm. Bedavadan buba olduk senin annayacağın...

Oniki katlı apartman başını göklere yaslamıştı. Variller de varıldı ha... Boyumuzu aşırıyordu. İki kişi zorla, birini yere devirmiştik.

Bu sefer kismetimiz daha gürdü. Küçük bebek yerine, güzel, yarı çıplak bir kadın düştüğü kaldırımında, ayıp yerlerini elleriyle örtmeye çalışıyordu.

İbo:

— Ben sana diledim mi... dedi. Biz Emelikenden daha zenginiz di-

ye. Avrat esgilyincez boşayacak yerde, çöp sepetine atıyoz.

Kadına döndü:

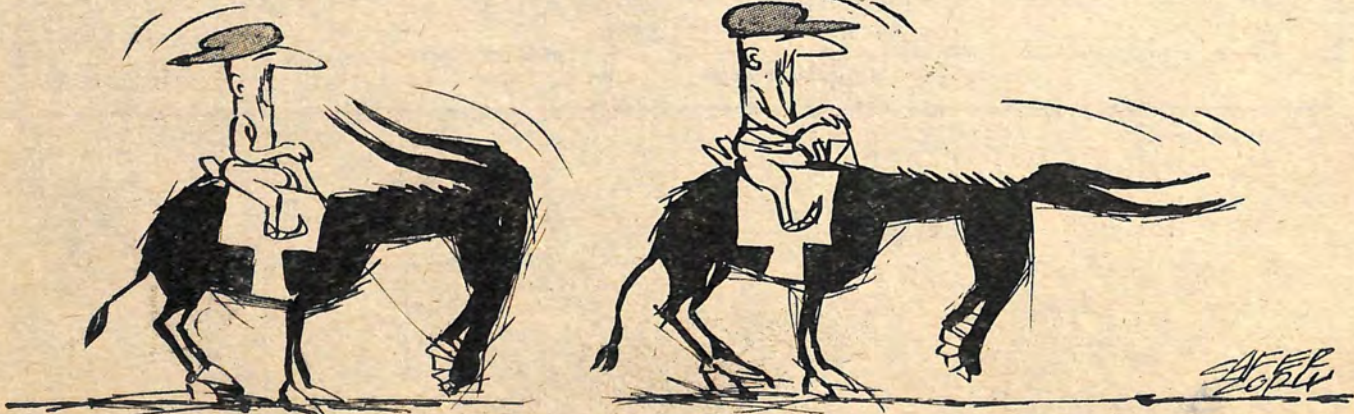
— Gıyrdama hanım. Öteki varillerden üzerine uygun urbalar çıkar. Mehrem yerlerine de örter, yedeği bilem kalır.

İkinci varili yere yıkınca Âdem baba kıyafetinde bir erkek çıkmadı mı karşımıza... Mesele anlaşıl-mıştı. «Yersiz» likten yasak aşklar çöp varillerinde yitirilüğe konuluyordu.

Çöpcü İbo'nun görüşü başkaydı:

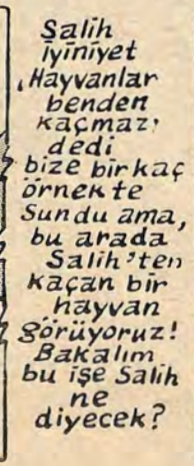
— Seni de karın, keğiboynuzu az yedin diyerekten, içi boşalmış gonserve kutusu gibi sepete fırlattı he mi?... diyordu. Üzülmeye delikanlı. Öteki varillerden elbisen çıkar. Geylinir gidersin. Bi daha içgiveysi gi-receksen bile, varili kocamanını seç-me. Kapında, içine sığamayacağın çöp sepeti bulunsun!

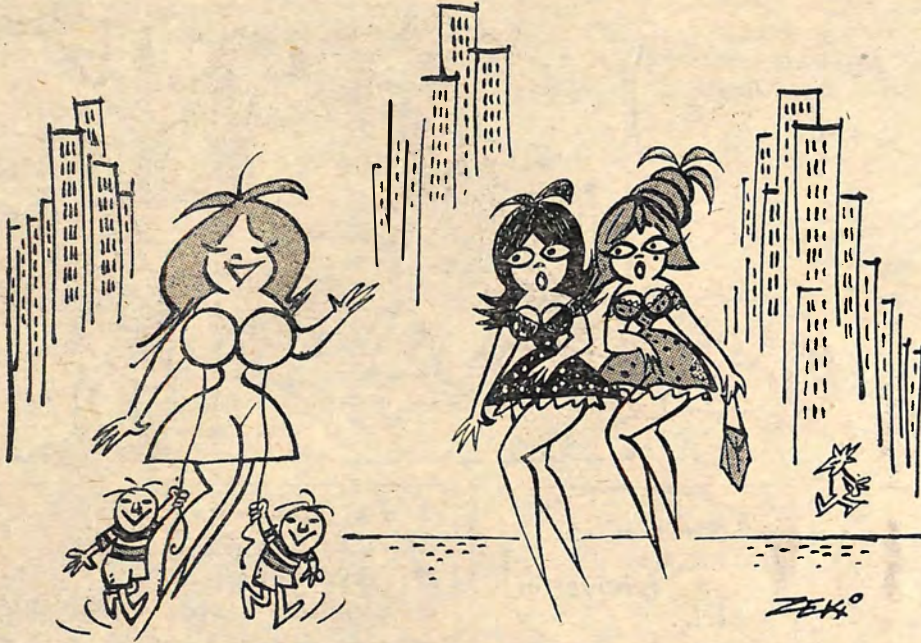
Burhan ESEN

Yazısız

Her Hafta Bir Olay

— Aaaa... Böylesini de görmedim... Çocuklara halon alacak parası mı yok ne?..

SEVİLEN ŞARKILAR

KISKANIYORUM
Sen tüyeli rahat ettim,
oh ne kıyak yaşıyorum;
Defolunca göbek attım,
seni kiskanıyorum!

Kömür, kömür, kömür gözler
Onu bunu yakıyor mu?
O korseli beli şimdi
Bir kereste sarıyor mu?
Boya, boya, boya saçlar
Gene de renk atıyor mu?
Pamuk, pamuk, pamuk eller
Çimdik mimdik basıyor mu?

Soğudum senden, kiskanmıyorum!
Adını hiç mi, hiç anmıyorum!

CANIM MİNİ ETEĞİM

— Mini Feri söylüyor —
Modacı aksı olsa,
Etekler maksı olsa,
Dolmuşlar taksi olsa,
Yine mini giyeceğim!

Canım mini eteğim,
Gydim mi bir çiçeğim.
Maksiyi keseceğim,
Yine mini giyeceğim!

Kalmasa tek kuruşum.
Miniye vurulmuşum,
Ben minill bir kuruşum,
Yine mini giyeceğim!

SON TEL

— Alacaklı gönderiyor —
Anla hıyar, anla beni;
Göndersene mangizleri!

Bitsin artık yolsuzluğum,
Ben paramı istiyorum!

Yıldırım tel çekerken ben,
Kızacaksın biliyorum!

Billyorum bağirtacak
Bu tel inek gibi seni!

Bu son telim kaçirtacak
Yurt dışına belki seni!

Gebersen de artık yeri,
Gelmez benim param geri!

Bitsin artık yolsuzluğum,
Ben paramı istiyorum!

Yıldırım tel çekerken ben,
Kızacaksın biliyorum!

Mukadder ÖZAKMAN

PAZARTESİ :

Numaralar

İşimiz gücümüz, paramız pulumuz yoktur ama, nedense rakamlara karşı büyük bir merakımız vardır. İmzasını atmaktan yoksun olanlarımız bile kalemi eline aldı mı rakamlara öyle bir «Dikkaat!» çeker, o kargacık burgacık şekiller öyle bir esas duruşa geçer ki, en talimli askerin dahi parmağı ağzında kalır! İşin garibi hüneri biz gösteririz de, üstün başarımızın gururunu duyamayız. Zira her milletin yaşamına okul çağında giren rakam, yurdumuzda bizimle birlikte dünyaya gelir. Doğumevlerimizde gözünü açan, anasının yüzünden önce kundağına ilıştırılan numarasını görür.

Okula başlarız, sınıf numarası... Askere gideriz, kasatura, tıflek numarası...

Resmî daireye gireriz, sıra numarası, evrak numarası...

Hani hiçbir yere çıkmayıp evinde otursa gene rahat değildir insan. İle birtakım numaraları ezberlemek zorundadır: Kapı numarası, havagazı, su, elektrik numarası...

Kafanda danseden rakamları unutmak için gazeteyi alırsın eline, başlıkların takiliverir: Kazanan numaraları!

Bunlar, fakir'in sıkıntısı... Ya bir de zenginseniz...

Ezberle babam ezberle: Telefon numarası...

Özel arabanın plâka numarası... Banka hesap cüzdanının numarası...

Sigorta poliçesinin numarası... Gel gör ki, günümüzde içinde bulunduğumuz ortam, zengin-fakir ayırımını ortadan kaldırdı.

Kimi görseniz gazetesine eğilmiş, harıl harıl numaraları inceliyor!

— Ne arıyorsunuz?

— Fidyeye karşılığı kaçırılan iki ün.

Hi zengin için ödenen dörttyüzbin lira vardı ya?...

— Eee?...

— Bunun ıktıyüzbin lirasının numaraları tesbit edilerek gazetelerde yayınlanmış da...

— Adamları sen kaçırmadın ya, neden korkuyorsun?

— Adamları ben kaçırmadım ama, dün maaşı aldım. İki beşyüzlük var elimde... Bakarsın hani numarası falan tutar da...

Öyle bir yere geldik ki, harcaması, kazanmaktan zor parayı; Milli Piyango listesini inceler gibi günlerce gözden geçireceksin üstündeki numarayı!

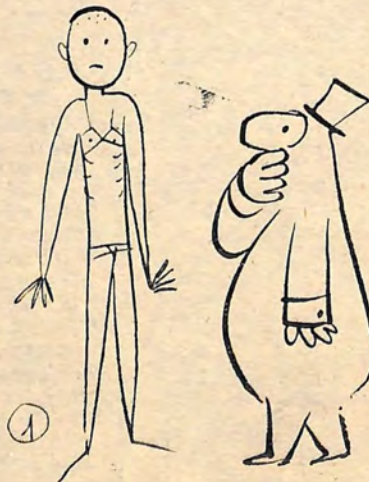
SALI :

Hey gidi hey!

Dükkanı defalarca soyulan bollywoodcu, elektronik bir alarm cihazı icat etmiş.

Geçenlerde, arabasının sık sık çalınmasından usanmış bir başka demoglu da, tekerleğe takılan özel bir kelepçe icat etmişti.

Hey gidi hey!... «Lokomotifin babası», «Sinema makinesinin mucidi», «Uçağın kâşif»

Kadın — İçimdeki fırtınaya...
Erkek — Ben de tekne ile de...

fi» diye bir yığın insanı yıllar yılı nasıl da yutturmuşlar bize! Ne yanlış bilgilerle yaptırmışlar öğrenimimizi...

Bugün hepsinin foyası ortaya çıktı işte!

Yok efendim, ampulün babası Heinrich Gobel'miş...

Keyfinden mi yaptı?

Zavallı kimbilir neler çekti ki hırsızlardan, sonunda ampulü icat etmek zorunda kaldı adam!

— Memlekette montaj

enin köhne teknen dayanmaz!..
il, çek defterimle dayanırım!..

ÇARŞAMBA :

Adamlar aptal değil

Yurdumuzda incelemeler yapan yabancı bir tarım uzmanı «Zengin olmak isterseniz bol bol hıyar yetiştirip Avrupa'ya ihraç edin» diyor. Az denemedik ama, Avrupalı aptal değil ki...
Kaç parti mal gönderdikse, körpelerini seçip alıyor, karta kaçmış, içi geçmiş hıyarlar yine bize kalıyor!

PERŞEMBE :

Hadi canım, sen deli..

Rakiplerini geride bırakarak bir saat içinde 130 kişiyi traş eden İngiliz, dünyanın en hızlı berberi ünvanını almış.

Bir elinde üç ustura, objektife yalıtık yalıtık gülerek poz veren yüzüne bakarken, isyan etmemek, «Hadi canım sen deli...» dememek için insan güc tutuyor kendini!

Kırk yılda öyle traşçılar tanıdık ki biz, ne ustura, ne sabun kullandılar, üç dakikalık propaganda konuşmasıyla bir postada otuz milyon kişiyi pürül pürül yaptılar!

Şurada topu topu bir aydır berber dükkânlarına gidip gelmeye başladık.

CUMA :

Diğerleri de aynı...

Gazeteler çekmiş başlığı: «Bütün zengin evleri göz altında!» Fakir evleri de öyle efendini. Ne var ki, zengin evlerini gözleyenlerin umudu fideye koparmak; fakir evlerini gözleyenlerinki borç tahsil için borçluyu maaş aldığı gün yakalamak!

CUMARTESİ :

Yazardan yazara...

Çekimi yapılan sahnede bir de şarkı söylemesi gereken aktör, şarkı bulunamayınca on dakikada bir şarkı sözü yazıp okumuş.

Filminden aldığı emeğinin karşılığı olan parayı...

Bu kez plâkçıları kıramamış, aynı şarkıyla bir de plâk yapmış.

Plâktan da vurdu vuracağını.

Şimdi orkestra elemanları sarmış çevresini: «Akıl varsa şarkı sözü yaz, bu işte milyonlar var» diye...

Aşağı yukarı sekiz on mısra yazı ile cebe dolan milyonlar...

Bilselerdi ciltler dolusu kitap yazar aç yaşarlardı mıydı çoktan rahmetli olanlar?

Şarkı sözü yazarlardı.

PAZAR :

Perşembenin gelişi...

Teşkilâta bir genelge gönderen Demirel, «Demokrasimizi kurtarmak için hükümetten çekildik» diyor.

Vah vah!

Demokrasinin yirmi yıldır komada kalması, «Demokrasiyi yataşacağız» diyenlerin iktidarda olmasından ileri geliyordu demek!

Vedat SAYGEL

— Hadi, o topladığın çiçeklerle giydir beni şekerim...
— Öyleyse soyun sevgilim!..

Manken

Mankene bak, mankene
Dudağında gülücük
Boy desen, boy yerinde
Kalça desen, yine öyle
Taş desen, canlı gibi
Caulı desen, taş gibi
Mankene bak, mankene.

Elbise mankeni değil
Çorap mankeni değil
Ayakkabı mankeni değil
Şapka mankeni değil
Kürk mankeni hiç değil
Çorap çizme mankeni desen
O da değil
Mankene bak, mankene.

Ağzını diken dikene,
Bakan bakana
Kımsininin gözü onda
Kımsininin aklı
Gözleri takılanlar
Dahiyor mağazaya.
Kuyruğun bir ucu Beyoğlu'nda
Bir ucu Bakırköy'de.
Mankene bak, mankene.

Sutyen mankeni desen, değil
Külot mankeni desen, değil
Teşhir ediyor, durmadan
Boy boy, renk renk, şekil şekil
Model model, desen desen
Kazıkları teşhir ediyor.
Mankene bak, bankene.

Yaşar Hâdi ÖNDER

sanayli gelişiyor. —

S U azarı kaç kereler işitmi-
şimdir:
— Hem kadınlara bayılıyor-
sun, hem de onların erkeklerle
eşit olmadıklarını söylüyorsun!
Tutarsızlık değil mi bu?

İzninizle «eşitlik» konusunda
azıcık dert anlatayım. Çünkü bu
hikâye yalnız kadınlarla erkekler
arasında değil, gençlerle yaşlılar,
okumamışlarla okumuşlar arasın-
da da türlü akıl karışıklıklarına
yol açıyor.

Bir kere, birilerine yahut bir
şeylere bayılmakla onları eşit
görmek arasında bir tutarsız-
lık yoktur.

Kuşlara bayılırsınız her halde.
Ama onları kendinizle eşit sayar
mısınız?

İkincisi, eşit olmakla aynı ol-
mayı birbirine karıştırmamak
gerekir.

Elmalarla şeftaliler (armutlar
demeyelim) değer bakımından e-
şit olabilir; ama aynı yemiş de-
ğildirler. Aralarındaki farklardan
ötürü başka mevsimlerde olgun-
laştıklarını, ağaçlarının başka
türü çiçekler açtığını, elmanın
şeftaliden çok çekirdek verdiğini
söylemek, bu iki yemiştin biri-
nin ötekine üstünlüğünü iddia et-
mek midir?

Ben hiçbir zaman «Erkekler
kadınlara üstündür» demedim.
Ama iki cins arasında eğilim, ka-
biliyet ve ihtiyaç farkları bulun-
duğunu görmezlikten gelmenin
faydasını anlayamıyorum.

Erkekler soyuttan ve düşünce
dünyasından kadınlara kıyasla
daha çok zevk alırlar; kadınlar
da insanla ilgili işlerden erkekle-
re kıyasla daha çok hoşlanırlar.

Dadılığın bir kadın işi olması
erkek zulmünün sonuçlarından
mıdır? Erkekler önedikleri için
mi kadınlardan pek satranç üs-
tadı çıkmaz?

Yâni şey yarışına kalkılacağına
iki cins de kendi yeteneklerini
geliştirmeye baksalar ve birlikte
yapılması keyifli olan işleri daha
iyi yapmanın yollarını araştırsa-
lar yanlış mı olur?

Gelgelelim lâtif cinsten bir kıs-

YELPAZE

REFİK ERDURAN

EŞİTLERLE ÇEŞİTLER

★

mi o yarışın hirsından kurtula-
mayıp her fırsatta çingar çıkar-
makta diremiyor nedense.

Kadınlara gerçekten bayıldı-
ğım için hanımların dünyamın
dört tarafında neler yapıp ettiğİ-
ni bütün haber kaynaklarından
dikkatle izlerim. Başka faaliyet-
leri bir yana, eşitlik uğruna ne-
ler yapıyorlar, neler!

İngiliz parlamentosunda 26 ka-
dın milletvekili var. Geçen hafta
bir olup ortaya müthiş bir mese-
le atıldılar:

Parlamento binasındaki helâ
kapılarında bazılarının üstün-
de «Erkekler», bazılarında «Ka-
dımlar», bazılarında da «Milletve-
killeri» yazılıymış. Kadın millet-
vekilleri bu sonunculardan içeri-
ye girdiler ini kendilerini erkek
helâlarında buluyorlarmış!

Peki, çaresi?

Bina yöneticileri:

— Yapıya yeni bir helâ ek-
liyip kapısına «Kadın Milletvekil-
leri» yazmaya imkân yok, demiş-
ler. İsterseniz «Milletvekilleri»
helâsını kaldıralım, hanım mil-
letvekilleri de «Kadımlar» tarafı-
na girsinler?

Bu teklif de kabul edilmemiş;
milletvekili olan hanımlar, mil-
letvekili olmayan hanımlarla bir-
likte görmek istemiyorlarmış iş-
lerini.

Şimdi bu parlamento krizinin
içinden nasıl çıkılacağı bilinemi-
yor. Bunalım uzarsa İngiliz si-

lâhlı kuvvetlerinin başındakiler
ortahğa çekildikten verirler belki.

Doğu Afrika'nın Kenya Cumhu-
riyetinde ise işler daha da karı-
şık. Buraya gelen Avrupa'lı turist
hanımlar yerli kadınlardan bazı-
larının yarı bellerinden yukarısı
çıplak dolaştıklarını görmüşler;
içlerinden bir kaç aynı şeyi yap-
maya kalkmış.

Kenya polisi bir zaman sonra
karşı çıkmış bu davranışa. Tar-
zan kılığında dolaşan beyaz tu-
rist kadınlara «Lütfen blüz gi-
yin» demişler. Şimdi turist ha-
nımlar Kenya hükûmetine pro-
testo yağıdırıyorlarmış:

— Biz sizin kadınlarınızla eşit
değil miyiz ki hakkımızda ayrı
ölçüler uygulanıyor?

Hükûmet sözcülerinin cevabı
ise şöyle:

— Elbette eşitsiniz ama farklı-
sınız. Biz kadınlarımızı böyle gö-
rünce heyecanlanmayız. Sizin er-
kekleriniz ise o durumda cin
çarpışa dönüyorlar; türlü olay
çıkıyor. Örtünün lütfen!

Eşitlik ile farklılık arasındaki
ayırımı anlamamakta direnen bir
kaç beyaz hanım kodesi boyla-
mışlar.

Aynı ayırımı anlamakta güçlük
çekenler yalnız kadınlar arasın-
da değil, her alanda ve her ülke-
de görülüyor. Hele bizimki gibi
yoksulluktan zenginliğe, okuma-
mıştıktan okumışlığa, delikanlı-
lıktan olgunluğa geçiş dönemi
yaşamakta olan memleketlerde...

Kör kişilerle gözü gören kişi-
ler vatandaşlık değeri açısından
elbette eşittirler. Ama öyledir di-
ye ille körlerin de otobüs kulla-
nabilmesini «demokrasi» gereği
sayma anlayışındaki dalavereci-
lerden çok çektik.

İstedığınız kadar «Ortalıktan
çekilin, hiç değilse örtünün!» di-
ye bağırın; oralı değiller.

Açıktaki bıraktıkları da bari
Kenya'daki turist dilberlerin res-
minde görülenlere benzese...

Nerde bizlerde o şans?

Refik ERDURAN

AKBABA - TOTO OYNAYIN, 500 LİRAYA KADAR KAZANIN

Sevgili okurlarımız,
AKBABA — TOTO yarışmasının
üçüncüsünü bu sayımızda sunu-
yoruz. AKBABA—TOTO yarışma-
sına katılmakla gülecek, eğlene-
cek ve 500 liraya kadar kazanma
şansına sahip olacaksınız.

«AKBABA—TOTO» yarışması
nın konusu şudur: Her sayıda
bir karikatürle ilgili bazı şeyler
A'dan F'ye kadar 6 harf ve bazı-
ları da 1'den 6'ya kadar 6 sayı
ile gösterilecek. A'dan F'ye ka-
dar olan 6 harf aynen AKBABA—
TOTO kuponunda da bulu-
nacak; ancak, harflerin altındaki
içi boş karelere uygun sayıları
karikatüre bakarak siz bulup
dolduracaksınız, isminizi ve ad-
resinizi de yazdıktan sonra ku-
ponu kesip

AKBABA Dergisi Yarışma

Servisi

Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

Bu sayının arka kapağındaki
karikatürde trafik levhalarını
benzeyen 6 boş levha görüyorsunuz.
Bu levhalar A'dan F'ye ka-
dar harflerle gösterilmiştir. (AK-
BABA—TOTO kuponunda da bu
harflerle gösterilmiştir.)

Karikatürün altında ise ayrıca
6 şeye 1 görüyorsunuz. Bu şekil-
ler de 1'den 6'ya kadar numara-
lanmıştır.

Buna göre hangi şeklin hangi
levhayla ilgili olduğunu bulup
AKBABA — TOTO kuponundaki
harflerin altındaki içi boş kare-
lere uygun sayıları yazmaya çalış-
sınız.

ÖRNEK :

A B C D E F

6 2 4 3 5 1

İsim ve adresiniz.

Yarışmamız on sayı sürecektir
ve her hafta değişik konuda bir
karikatürle bir de AKBABA—TO-
TO kuponu yayımlanacaktır.

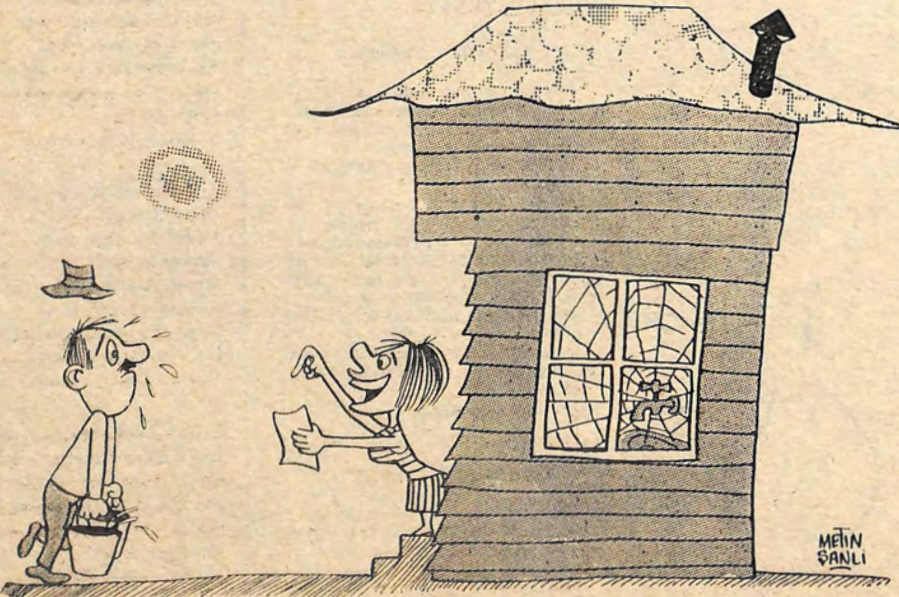
Okurlarımız bir AKBABA—TO-
TO kuponu doldurup yarışmaya
katılabilecekleri gibi daha fazla
kuponla da katılabilirler. Fazla
AKBABA—TOTO kuponu oyna-
yanlar fazla kur'a hakkı elde ede-
ceklerdir.

Her doğru doldurulan kuponun
karşılığı 25 liradır. Böylece ya-
rışmaya katılan okurlarımızın 25
liradan 500 liraya kadar kazan-
ma şansları olacaktır. On kupo-
nu da doğru dolduran okurumuz
500 lira kazanacaktır.

AKBABA—TOTO kuponlarını
doğru dolduranlar arasında kur'a
çekilecek; kur'a sonucu 25, 50, 75,
100, 125, 150, 175, 200, 225, 500 li-
ralar kazanan okurlara ayrıca
Akbaba yayınlarından birer ki-
tap da armağan edilecektir.

AKBABA—TOTO yarışmasına
katılmakla gülecek, eğlenecek ve
kazanacaksınız.

Şimdiden hepinize iyi şanslar
ve başarılar dileriz.

— Kocacığım, bak... Su gelmedi ama, su faturası geldi!..

HAYATIM BEYBACIĞIM

HAYATIMIZ, izmarit, torik, karagöz, kal-kan, levrek, ispari, uskumru, lüfer, has kefal, kofana ve bizim kokana arasında duman olmuş gi-der... Ta küçüklüğümde babanı İstavrit İlyas ile gırgıra çıkıp Semsipaşa'da ne rasgeleler çevirdik...

Zaten ben alamana için- de doğup, doğduğumda bütün vücudum pul için- deymiş... Yani pullu doğ- muşum... Malûm ağbimiz, pullu balıklara dinamit lo- kumu tesir eder.

Neyse başımızı ağrıtmayalım... Haydi şu derya kuzularına bak... Tabii a- rada nâramızı atacağız... Ne diyordum... Alamana- dan ufak ufak, serpmecilli- ğe, sonra oltacığa dön- dük... Babam rahmetli bir orkinozun dişlerinde bayram edince o kadar ka- yık, sandal bana kaldı... Fakat aşk bu... Gerdanide- lik Suzan'a ne kadar ka- yık, tekne varsa, iskarmo- zuna kadar yedirip gene perihanlıkta karar kaldık. Vee şu köşecikte çövalye- lerimizi atıp satıcılığa baş- ladık...

Ne yapalım balık bu, insana bir kılçık attı mı akıntı çağanozo gibi yapı- yor... Derken, belediye:

«Oğlum Torik Necmi, burası yıkılacak, kendine başka kapı ara, yoksa se- ni de balıkların da bitiri- riz.»

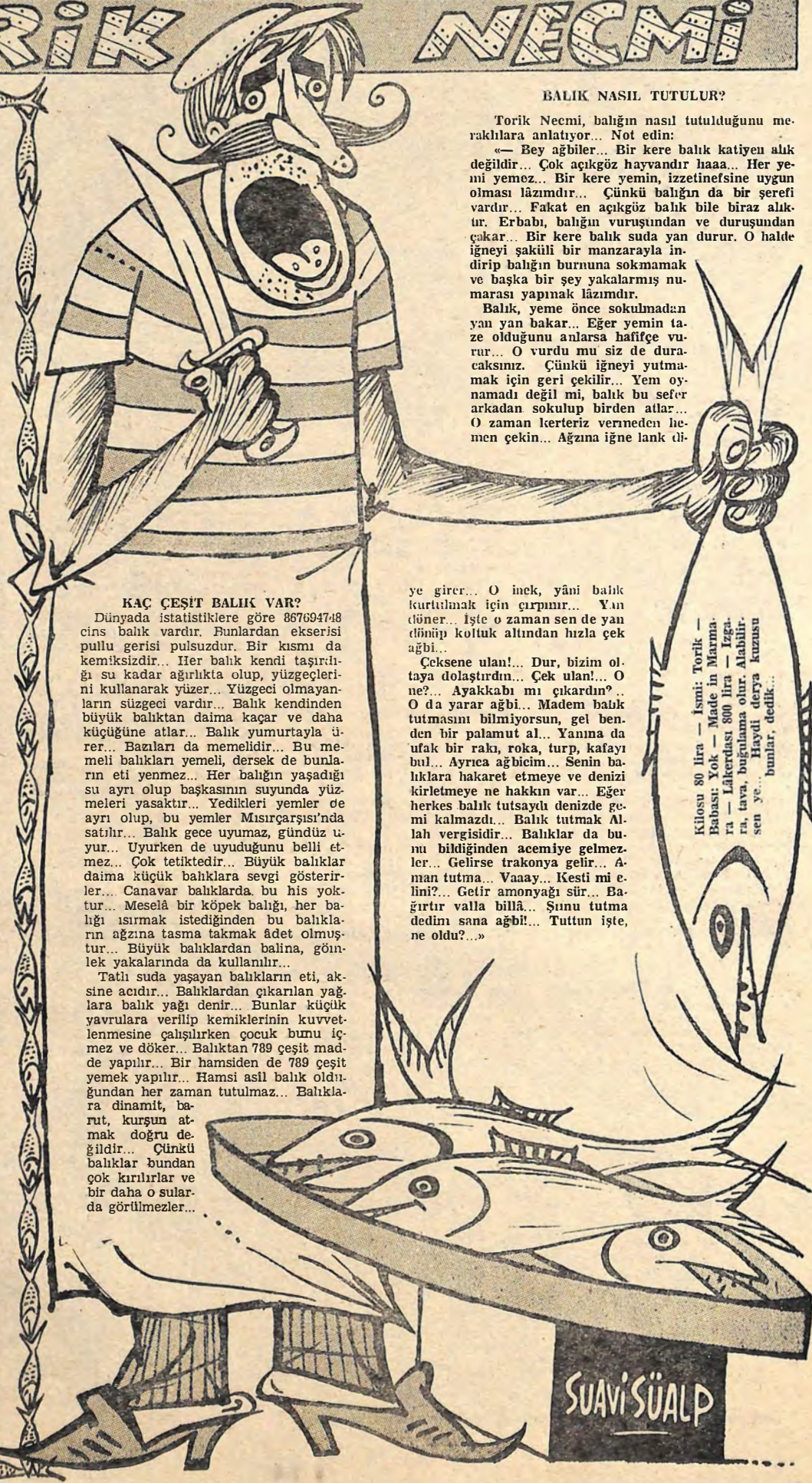
Deyince, sırtıma seyyır teşkilâtı alıp mahallelerde balık satmaya başladım... Müşterim de hep kalantar takımıydı ha... İşte biz böyle taze balık diye nâ- rayı atarken bu sefer de sesimin bozukluğundan pi- yano çalışamayan bir cici kız bizi şikâyet etti...

Belediyeçiler bizim tab- laları ve palamutları aldık- ları gibi attılar arabanın arkasına, ver elini Has- köy...

«Ulan bu dünyada be- nim gibi garip balıkçıyı mı buldunuz inekler?» de- yince, belediye âdâp kanu- nunun ikinci maddesine binaen bizi anzorot içmiş- ler gibi kapı altına attı- lar... Bir de mariz...

Şimdi şu köşede sadece torik üstüne iş yapıyo- rum... O meret de üç se- nedir buralara düşmüyör. Lâkerdadan da akşamları iki yirmilik götürüp ken- dimi doğru Seyfi'nin mey- hanesine atıyorum...

Hayat bu, zaten ne de- mişler, «Alma balığın ahi- ni boğazına zoka kaçarsın. Bizim de boğazımıza bir zoka kaçtı, hâlâ çıkaramı- yoruz... Buna da şükür... Haydi abla, bugünkü to- rikler canlı canlı!»

BALIK NASIL TUTULUR?

Torik Necmi, balığın nasıl tutulduğunu me- raklılara anlatıyor... Not edin:

«Bey ağbiler... Bir kere balık katiyen alık değildir... Çok açığız hayvandır ha... Her ye- mi yemeyiz... Bir kere yemin, izzetinesine uygun olması lazımdır... Çünkü balığın da bir şerefi vardır... Fakat en açığız balık bile biraz alık- ır. Erbabı, balığın vuruşundan ve duruşundan çıkar... Bir kere balık suda yan durur. O halde

Balık, yeme önce sokulmadan yan yan bakar... Eğer yemin ta- ze olduğunu anlarsa hafifçe vu- rur... O vurdu mu siz de dura- caksınız. Çünkü iğneyi yutma- mak için geri çekilir... Yem oy- namadı değil mi, balık bu sefer arkadan sokulup birden atlar... O zaman kerteriz vermeden di- men çekin... Ağzına iğne lank di-

ye girer... O inek, yani balık kurtulmak için çırpır... Yan- dıner... İşte o zaman sen de yan- dınerip koltuk altından hızla çek- ağbi...

Çeksene ulan!... Dur, bizim ol- taya dolaştırdın... Çek ulan!... O ne?... Ayakkabı mı çıkardın?... O da yarar ağbi... Madem balık tutmasını bilmiyorsun, gel ben- den bir palamut al... Yanına da ufak bir rakı, roka, turp, kafayı bul... Ayrıca ağbim... Senin ba- lıklara hakaret etmeye ve denizi kirlletmeye ne hakkın var... Eğer herkes balık tutsaydı denizde ge- mi kalmazdı... Balık tutmak Al- lah vergisidir... Balıklar da bu- nu bildiğinden acemiye gelmez- ler... Gelirse trakonya gelir... A- man tutma... Vaaay... Kesti mi e- lini?... Getir amonyacı sür... Ba- ğırtır valla billâ... Şunu tutma dedim sana ağbi!... Tuttun işte, ne oldu?...

KAÇ ÇEŞİT BALIK VAR?

Dünyada istatistiklere göre 867694748 cins balık vardır. Bunlardan ekserisi pullu gerisi pulstuzdur. Bir kısmı da kemiksizdir... Her balık kendi taşıdığı su kadar ağırlıkta olup, yüzgeçleri- ni kullanarak yüzer... Yüzgeci olmayan- ların süzgeci vardır... Balık kendinden büyük balıktan daima kaçır ve daha küçüğüne atlar... Balık yumurtayla ü- rer... Bazıları da memelidir... Bu me- meli balıkları yemeli, dersek de bunla- rın eti yemeyiz... Her balığın yaşadığı su ayrı olup başkasının suyunda yüz- meleri yasaktır... Yedikleri yemler de ayrı olup, bu yemler Mısırçarşısı'nda satılır... Balık gece uyumaz, gündüz u- yur... Uyurken de uyuduğunu belli et- mez... Çok tetiktedir... Büyük balıklar daima küçük balıklara sevgi gösterir- ler... Canavar balıklarda, bu his yok- tur... Meselâ bir köpek balığı, her ba- lığı ısırarak istediğinden bu balıkla- rın ağzına tasma takmak âdet olmuş- tur... Büyük balıklardan balina, gön- lek yakalarında da kullanılır...

Tatlı suda yaşayan balıkların eti, ak- sine acıdır... Balıklardan çıkarılan yağ- lara balık yağı denir... Bunlar küçük yavrulara verilip kemiklerinin kuvvet- lenmesine çalışırken çocuk bunu iç- mez ve döker... Balıktan 789 çeşit mad- de yapılır... Bir hamsiden de 789 çeşit yemek yapılır... Hamsi asıl balık oldu- ğundan her zaman tutulmaz... Balıkla- ra dinamit, ba- rut, kurşun at- mak doğru de- ğildir... Çünkü balıklar bundan çok kırılırlar ve bir daha o sula- ra görülmezler...

Kilosu 80 lira — İsmi: Torik — Babası: Yok — Made in: Marmara — Lâkerdasi 800 lira — İza- ra, tava, buğulama olur. Alabilir- sen ye... Haydi derya kuzusu bunlar, dedik...

SUAVİ SÜALP

A LACA KARANLIK... Sağda bir çeşme, onun biraz berisinde lâmbası kırık bir elektrik direği görülmektedir. Sol yandaki sokak ıssız görünümlü bir çarşıya açılmaktadır. Sokağın başında karakol vardır. Sahnenin tam karşısındaki büyük kapının üstündeki levhada T.C. harfleri seçilmekte, altındaki yazılar okunamamaktadır. Memur, bir devlet dairesi olduğu anlaşılan bu binadan çıkar. Yorgundur.

MEMUR — (Kendi kendine) Canına yandığım, gene saati sekiz ettik. (İki eliyle belini tutarak geri-nir) Bütün kemiklerim sıziyor. En iyisi bundan sonra hiç mesaiye kalmamak. Kalyorum da nerenden belli oluyor sanki? Çalış çalış, bir karış!... Eşşğin kuyruğu gibi... Ne uyuyoruz, ne de...

I. SOYGUNCU — (Çeşmenin arkasından çıkarak) ... kısıyoruz.

MEMUR — (Ürkerek) Ha?

II. SOYGUNCU — (Çeşmeye yazılanmış) Seni uzatmanın yolunu bilemem ama, kısaltmak gayetle kolay.

MEMUR — (Şaşkın) İşin içinde bir yanlışlık olmasın beyler? Ben sizi tanııyorum bile. Ne istiyorsunuz?

I. SOYGUNCU — Parra!

MEMUR — Siz de mi?

II. SOYGUNCU — Biz de ya! Bizim başkalarından ne eksikimiz var?

I. SOYGUNCU — Hiçbir eksiğimiz yok. Üstelik fazlağımız bile var. (Cebinden çıkardığı usturayı açarak) Söz gelimi şu...

II. SOYGUNCU — Ya da şu... (Tabancasını çeker)

I. SOYGUNCU — Ver lan pabucu! Memur iyice yılmıştır. Eğilir, titrek elleriyle pabucunun bağlarını çözer.

II. SOYGUNCU — Ne yapıyorsun

MEMUR — Pabucumu çıkartıyordum efendim. İstemediniz mi?

I. SOYGUNCU — (Katıla katıla güler) Ulan oğlum, sen hepten toymuşsun! Pabucun ne demek olduğunu bebekler bile bilir. Pabuç demek cüzdan demektir, ayakkabı değil. Ben senin tabanı delik kunduramı alıp da nereme sokayım? Uçlan cüzdanı.

MEMUR — Anlamadım?

II. SOYGUNCU — Cüz-da-nı!... Sa-ğır mısın yoksa? Biraz daha anlamamış görürsen (tabancasını kaldırır) şu gördüğün makkapla kafana üçüncü bir kulak açarım.

MEMUR — Demek cüzdanımı istiyorsunuz ha? (Tavırları birden değişir. O korkak görünüşü gitmiştir.) Canımı alabilirsiniz, ama cüzdanımı asla! Sıkıysa bir deneyin.

I. SOYGUNCU — Gel arkadaş, güçlük çıkarma bize. Ne senin canın yansın, ne de bizi sıkıntıya sok. Ver şunu güzellikle.

MEMUR — Vermem! Vermem ya-hu! Fizan'a sürseler vermem. Hem burnumuzun dibinde karakol olduğunı unutuyorsunuz galiba. Bir ba-

ğırırsam ikiniz de kodesi boylarsınız.

II. SOYGUNCU — Efendim?

I. SOYGUNCU — (Karakolun ışık yanan penceresine doğru bakar) Karakol dedi galiba. (Güler)

II. SOYGUNCU — Karakol ha?

(Kahkahalarla güler)

MEMUR — Polisi! İmdaat! Adam öldürüyorlar!...

Karakolun penceresi açılır, yaşlı bir polis memuru görünür.

POLİS — Ne var, ne oluyor? Kim seslendi?

MEMUR — Bu ikisi beni soymaya yelteniyorlar.

POLİS — İki kişileri ha? Silâhları da var mı?

MEMUR — Var ya! Üstelik beni ölümle tehdit ettiler.

POLİS — Kusura bakma ama ben burada yalnızım. Sonra benim çocukluğum var. Sen gönlünü ferah tut yine de. Tanrı kötülerin cezasını öbür dünyada mutlaka verir. (İçeri çekilip pencereyi kapatır. Az sonra da kapının içeriden sürgülen-diği işittir. Karakolun ışığı söner.)

II. SOYGUNCU — Hadi bakalım, şimdi kimi çağırıcaksın yardıma? Paşa paşa tosla bakalım şu cüzdanı. Biz de ekmek yiyeceğiz.

MEMUR — Cesaretin varsa gel de kendin al.

I. SOYGUNCU — Yok arkadaş, iş inada bindi. Sen kendi ellerinle vereceksin cüzdanı. Yoksa... (Usturayı girtliğine dayar)

II. SOYGUNCU — (Tabancayı memurun burnuna uzatır.) Çık dedik lan!

Memur çevik bir hareketle usturayı kapar, uzağa fırlatır. Öbürünü de şaşkınlığından yararlanıp yumruklar. Tabanca yere düşer. Çılgınca bir itişme başlar. Memur tabancayı ele geçirmeyi başarır.

MEMUR — Kıpırdarsanız yakarım.

II. SOYGUNCU — Yavaş gel!

I. SOYGUNCU — Sen bizi ne sandın lan? İspirmeçet mumu mu? Kimi yakıyorsun?

MEMUR — Üstüme gelmeyin, karışmam! (Sözünün dinlenmediğini görünce tetiği çeker, tabanca patlamaz.)

I. SOYGUNCU — Bom!

II. SOYGUNCU — Boştur o, boş!.. Kullanmak gerekmez sanmıştık. Aş-kolsun, korkmadın. Yürekli adam-mışsın ama bu kurtarmayacak seni. Tabanca tehdidi sökmüdü ama bilek zoruyla alacağız çarığı.

Memur çaresizlikle tabancayı a-damlardan birinin kafasına doğru fırlatır. Beriki tabancayı havada ya-kalayıp cebine sokar.

I. SOYGUNCU — Veriyor musun güzellikle?

MEMUR — Hayır!

I. SOYGUNCU — Öyleyse günah bizden gitti. Cüzdanı vereceğin gibi bir de temiz sopa yiyeceksin şimdî.

Memur dönüp kaçmaya çalışır. Koşup yakalarlar.

II. SOYGUNCU — Ver dedik lan! Uzun etme işte.

MEMUR — (Canını dişine takmış, dirsekleyerek, tekmeleyerek kendini savunur.) Ben kimseye cüzdan müz-dan vermem.

İki soyguncu, memuru sürükleyerek direğin yanına getirirler. Ellerinden, ayaklarından bağlarlar dire-ğe.

I. SOYGUNCU — Şimdi görürsün dünyam kaç bucağ olduğunu! (Gı-dıklar) Gıdı gıdı gıdı!

MEMUR — (Güler) Ay, yapma ba-yılacağımı!... Çok fena gıdıklarımın ben.

I. SOYGUNCU — Ben de gıdıkla-nırım ama, biri cüzdanımı isterse senin gibi inatlaşmam. Verecek mi-sin?

MEMUR — Hayır! Soyguncular gıdıklama işkencesi-ne devam ederler. Sonunda memur bitkin düşer. Artık gülememektedir bile.

II. SOYGUNCU — Bu sökmeyecek. Başka bir şey deneyelim.

Memuru çözerler. Çeşmenin başı-na sürüklerler. Kafasını suya sokar-lar.

II. SOYGUNCU — (Memurun baş-şını sudan çıkartıp) Veriyor musun?

MEMUR — Hayır.

II. SOYGUNCU — Bir daha düşün bakalım. (Adamın başını yeniden suya sokar.)

Bu iş bir kaç kez tekrarlanır.

I. SOYGUNCU — Herifin neredey.

se solungaçları çıkacak, Nuh diyor peygamber demiyor. Boğulur mu-ğulur, bir de kaatil oluruz.

II. SOYGUNCU — Ne yapalım pe-ki?

(Memur fırsattan yararlanıp elle-rinden sıyrılır. Kaçmaya çalışır. İki adımıda yetişip yere yıkarlar. Biri ellerini tutar, öbürü de çıkıp göğ-süne oturur.)

I. SOYGUNCU — Ya cüzdanı ve-rirsin, ya da sabaha kadar böyle kalırsın.

II. SOYGUNCU — İyi ama, neden kendimiz almıyoruz cüzdanı?

I. SOYGUNCU — Neden mi? Bu iş onur meselesi oldu da ondan. Kendi eliyle vermesini istiyorum. Bugüne dek kimse böyle güçlük çı-karmamıştı bana.

II. SOYGUNCU — Benim için pa-ra onurdan daha değerlidir dostum. (Elini memurun iç cebine sokar, cüzdanı çekip alır. Memurun üstün-den kalkar.)

MEMUR — Ne olur yapmayın. Ve-rin cüzdanımı.

I. SOYGUNCU — Vereceğiz tabii... Ama boş olarak... Hah hah ha!...

II. SOYGUNCU — Bayağı da şiş-kin.

MEMUR — Yapma! Açma sakın!

II. SOYGUNCU — Neden? İçinde devlet sırrı mı var? (Cüzdanı açıp bakar) Nerede olan paralar? (Cüz-danı ters çevirip silkeler. Tasarruf bonosundan kesilmiş faiz kuponları dökülür.) Ben ne kadar namusluysam bu cüzdan da o kadar para ile dolu.

I. SOYGUNCU — Bir de ben ba-kayım şuna... Sahi be! Şıcan düşse kafası yarılacak.

II. SOYGUNCU — İyi ama daha bugün ayın ikisi. N'ettin lan para-ları?...

MEMUR — (Acı acı gülmüseye-rek) Ayın ikisinden önce, ayın biri gelir. Her ayın birinde de (Eliyle dükkânların bulunduğu sokağı gös-terir) benim şunlarla randevum var-dır.

Sokağın başında bakkalın, ka-sa-bın, manavın neşeli hayalleri görü-nür.

BAKKAL — Erken gelelim, yer kapalım.

KASAP — Aç gözünü, açarlar gö-zünü.

MANAV — Sona kalan dona ka-lır.

ÜÇÜ BİRDEN — Ayın ikisinde memur cebinde havayla cıva kalır. Hayaller kaybolur.

I. SOYGUNCU — Be adam diye-sin! Hepsi iyi güzel ama, madem ce-binde paran pulun yoktu, neden bi-zi o kadar uğraştırdın? Üstelik ca-nımı da yaktırdın bize?...

II. SOYGUNCU — Ben de bunu anlayamadım işte.

MEMUR — (Yerdeki vâdesti dol-mamış faiz kuponlarını toplayarak) Züğürtlüğümü anlayacaksınız iliy-e korktum. Utandım.

PERDE İNER

ERKEK...

ve DİŞİ POLİTİKACI

SİZİN İÇİN

BAŞLIK

Dâvet üzerine, köyde bir nişana gitmiştim. Bana göre bu köyün ananeleri tamamen değişti. Yemekten sonra dâvetlilere çay, şeker ve sigara ikram ettiler. Dünürler karşı karşıya oturtuldu.

Beş aşağı, on yukarı pazarlık başlamıştı.

Bir ara, kızın babası çağrını çıkartarak bana ni taben:

— Hocam, siz memlekette ne kadar başlık parası verirsiniz? diye sordu.

— Süt hakkı olarak beş yüz ve binbeş yüz arasında, diye cevap verdim.

Bu sözüm odada bir sükunet yaratmıştı. Kızın babası bağırarak:

— Hocam hocam, benim kız, anasım beş sene andı. Siz orada kızlarınızı sütsüz yetiştiriyorsunuz da, ondan az para alıyorsunuz, dedi.

İrfan GÜLERİYÜZ
Güntepe Köyü İlkokulu
Müdürü
Tatvan/BİTLİS

ZOOLOJİK ETÜD

Karadenizli bir zoolog, muhtelif hayvanların yaşıntısı ve bunların terbiye edilmesi hakkında geniş bir etüd yapmaya karar vermiş, işe pireden başlamış.

Yakaladığı bir pireyi laboratuvarındaki masasının üzerine bırakıp «Hopla bakayım» demiş, pirenin işi ne? Hoplamış. «Zipla bakayım» demiş, pire zıplamış. Bilâhare pirenin arka bacaklarını kesip aynı emirleri tekrarlamış, iak kat hayyanda bir hareket göremeyince, büyük bir ciddiyetle sekreterine dönüp, «yaz kızm» demiş: — Pirenin arka ayakları kesildiğinde, kulaklarının duymadığı müşabade edilmiştir.

M. Işık ÇEVİK
Gemi Makineleri İşletme
Mühendisi

İrmak C. Anafartalar S.
1/A SAMSUN

SAĞIR SULTAN

Köyümüzde bir delikanlı, Ayşe adında bir kızı kaçırmış. Kızın ailesi oğlanı mahkemeye verir ve şanit olarak komşuları Hatçe nineyi de götürürler.

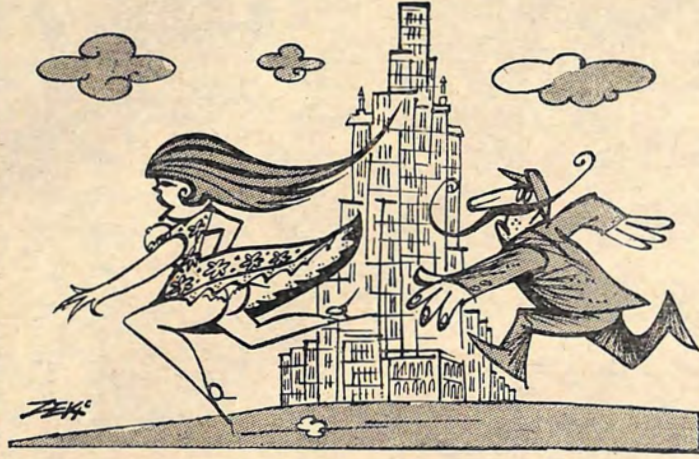
Hâkim, Hatçe nineye sarar:

— Hasan Ak, komşunuzun kızı Ayşe'yi zorla kaçırılmış, öyle mi? deyince.

Bizim Hatçe nine elini şallayarak:

— Ohoo... Hâkim bey, bunu Mısır'daki sağır sultan bile duydu, sen dana bilmiyon mu? der.

Öğretmen Nermin ÖZER
Cumhuriyet Mah. Bozkurt
Cad. No: 84
POLATLI

— Kız kaçırma rekoru bende... Bu kaçırdığım, doksandokuzuncu kız!..

DÂVETİYE

Kasabanın ileri gelenlerinden birisinin düğünü yapılmak üzeredir. Düğün dâvetiyeleri dağıtılmaya başlanıyor. Kasabada, kendini çok beğenmiş, herkesle konuşmaya tenezzül etmeyen bir memur vardır. Bu memura dâvetiyeyi kimin götüreceği düşünülür. Neticede bizim Zeki beyin götürmesi uygun görülür.

Zeki bey, kasabada hâzırcevaplığıyla tanınmıştır.

Dâvetiyeyi alır, memurun makamına gider:

— Buyurun efendim, sizin dâvetiyeniz, der.

Memur, Zeki beyin perişan kıyafetine bakar. Beğenmediği için yüzünü buruşturur ve hiddetle:

— Başka adam yok mu idi, seninle gönderdiler? diye çıkışır.

Bizim Zeki bey, gayet sakın cevap verir:

— Adam vardı, vardı efendim ama, adamı adama, beni de sana gönderdiler.

Abdullah ÜNAL
Maliye Muhasebe Memuru
BALA

TALİH KUŞU

Biri evli, biri bekâr iki arkadaş konuşuyorlar:

— Ah Selma, bizimkinin bekâr bir arkadaşı geldi dün akşam bize, evlenmek için kız arıyorlarmış, he-men sen geldin aklıma. O kadar iyi yürekli, eli ayağı düzgün, işi önünde, bir tane katı, bir arabası varmış. Seni düşündüm, ah dedim bizim Selma'nın başına devlet kuşu kondu.

Evli hanım nefes almak için biraz durdu, sonra tekrar devam etti:

— 1.70 boyunda, 190 kilo, tosun gibi bir adam, diye devam edecekken; zaten ufak tefek bir kız olan Selma, 190 kiloyu duyunca evli arkadaşını susturdu:

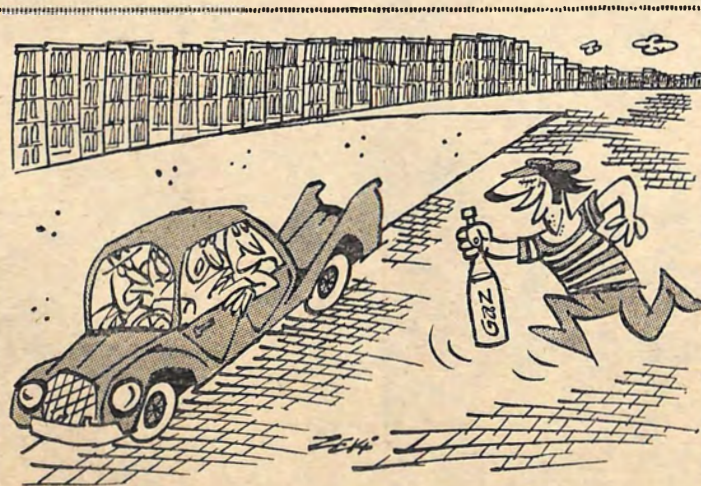
Güler ÇIRAK
Ege Ü. Fizik Tedavi Kl.
Sekreteri
Tepecik/İZMİR

FAKİRİN İLÂCI

Fakirliği her halinden belli olan adam, kucağındaki ilâçların üstlerini oğluna okutuyordu... Hepsi de aç iken kullanılacaktı. Konuştu:

— İyi öyleyse... Ne zaman olsa kullanabilirim...

Mustafa ADIGÜZEL
Merkez Lisesi 5-A fen 118
MALATYA

— Tamam âbiler... Şimdi gazlıyorum!..

AŞK VE ŞARAP

O sene liseye yeni başlamıştık, ilk defa edebiyat dersi görüyoruz. Hocamız içeri girdi, yoklamayı yaptı ve derse başladı.

İlk dersinde Edebiyatın Aşk'ı ve Şarap'ı konu olarak aldığını söyledi. Bir müddet daha ders anlattıktan sonra ders sonuna doğru yanımızda oturan arkadaşları işaret ederek:

— Söyle bakalım evladım, Edebiyat nelerden bahsedermiş? dedi.

— Aşktan ve şaraptan efendim diye cevap veren arkadaşımız düşünmeye başlamıştı.

— Daha nelerden?... diye hocamız devam edince...

Arkadaş tereddüt etmeden:

— Rakı, bira ve votkadan efendim... cevabını verdi.

Neticeyi tahmin edersiniz.

Nuri ŞEREMELİ
(Pilevnc Lisesi öğrencisi)
Bağlarbaşı Mah. Kavaklıdere sokak No. 10/1
Gaziosmanpaşa/İST.

ŞOFÖR ADAYI

Şoför yetiştirme kursunu başarıyla bitirmiş, dağıtımımızı bekliyorduk. Benimle birlikte Karadenizli bir arkadaşım aynı yere, Adapazarı'nın Hendek kazasına düşmüştük. Arkadaşla o gün evlerimize mektup yazdık. Tabii bir miktar da az da olsa para yollamalarını imâa yoluyla yazmıştık. Her zaman mektubunu bana yazdıran arkadaş, her nedense o gün kendi mektubunu kendisi yazmıştı. Aradan bir hafta kadar bir zaman geçti ki, arkadaşın kara kara düşünür buldum. Ne oldu dememe fırsat kalmadan elindeki buruşuk bir mektup parçasını önüme fırlattı. Heyecanla açtım, okudum. Tabii başladım gülmeye. Benim güldüğümü gören arkadaş da ha çok kızdı. Sordum:

— Sen babana ne yazdın?

— Ne yazayım kardeşim, herkese selâm yazdım. Para yollayın, dedim. En sonunda da, babacığım ben artık şoför oldum. Hendeğe düştüm, dedim.

Benim biraz evvel okuyup da katılasıya güldüğüm kısacık mektupta ise aynen şöyle yazıyordu:

— Allah kahretsin it herif! Düşecek başka yer bulamadın mı?

Neddet ÇETİNDAG
Çelik Halat ve Tel Sanayii
A.Ş. İZMİR

B

Başarınız ve istikbaliniz
tutumlu ve isabetli kararınıza bağlıdır.

Türkiye Vakıflar Bankasında
açtıracağınız her hesap
huyolda sizin için
en büyük şanstır,

Türkiye Vakıflar Bankası

(Basın : 60295 - A - 20970 — 55)

A K B A B A

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selâmi M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 125 kuruş.

**EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI**

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 20206 - A - 20397 — 56)

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

— 17 —

İşte karşısındaki Hâdiye... Maşallah, Ârif onbaşı hiç inik görmemişti onun karnını. Ne zaman görse, yaz, kış, sonbahar, ilkbahar, kadının karnı şıttı. Bereketliymiş onun tarlası, Allah ona öyle bir tarla vermiş... Mübcecel geldi yine aklına... Kalktı, oturdu, bir sigara yaktı:

— Yahu avrat, bi avradın niye çocuğu olmaz? dedi.

— Allah vermez de ondan olmaz, dedi kadın.

— Herifde olmaz mı gabahat?

— Olur...

— Herif ellibeş, altmışındaysa?

— Olur. Ne herifler var, seksenin de bile oluyor çocukları.

Kadın, yamamakta olduğu uzun çamaşır donundan başını kaldırarak:

— Nee, yoksa çocuk mocuk mu isdiyon bu yaştan sona benden? dedi.

— Yok yaa... N'apacam çocuğu?

— Madem niye sordun?

— Heç işde, aklıma geldi.

Rabia nine, elinde bir kaç tahta parçasıyla girdi içeriye. Oğlunu erkenden gelmiş görünce:

— Ne o lan, fındık mı giriyonuz? dedi.

Fidan:

— Aman anaa, sen dee, diye cevap verdi. Bizim heç fındık giracak zamanımız mı galırsı? Herif de ölmüş, ben de...

Hemen Ârif onbaşının aklına, Mübcecel'in sözü geldi:

«Aslan gibisin».

İhtiyar kadın:

— Yok yok, giracaksınız, ben gediğim, dedi. Tahta parçası getirdim. Sokakdan buldum. Ocakta yakarsınız. Dilber nerde?

Fidan:

— Gomşuya getdi, dedi.

— Kime?

— Galiba Nahide'gile...

— Nahide'gile mi? Heç de sevmem o gızın nenesini ya, galkıp bi gediğim, canım sıkılıyor zaten.

İhtiyar kapıyı çektikten sonra, Ârif onbaşı, karısının ayağına usuldan bir tekme indirdi. Kadın, elinde iğne, irkildi:

— Del! mi ne adam? dedi.

— Ben aslan gibiyim annadın mı?

— Ne aslansın ya!...

— Beğenemedin mi?

— Hadi hadi, geçmiş bizden...

Ârif onbaşı, karısının kolundan yakaladı, kadın direndi. Sonradan, iri bir pamuk çuvalı gibi yıkılıverdi yatağın içine...

Ârif onbaşı kalktı, kapının mandalını vurdu...

Rifat o günü boynu ağrıya ağrıya gitti kahveye. Anasından zorla bir lira aldı. Anası bir taraftan, ninesi bir taraftan:

— Gözün çıka, gürşunlara gelesin, boyun devrilsin, tembel it, şunu, bunu dediler ama, hiç kâr etmiyordu oğlana. Kafasına koymuştu bir kez, asker oluncaya dek baba ekmeği. Ondan sonrasına Allah kerimdi.

Hem belli mi olurdu, bakmışsın yarın birgün mektubun cevabı gelmiş, kendini İstanbul'a çağırışlar, ardından bir tecrübe filmi çekilmiş, sonra dayamışlar önüne onbinleri. Her zaman traş olduğu berbere uğradı. Berber:

— Geldin mi lan artis bozuntusu? dedi.

— Geç be, dedi Rifat. Beyaz perdede şöyle bi yengene yumulurken,

sorardım ben o zaman bunu sana.

— Öhhööö, dedi berber, yavaş gel hele. Lan sen kim, yengeleri öpmek kim? Olsa olsa, senin eline bi çanta verirler, hadi yürü baalım şu artisin ardı sıra, daşı onun çantasını derler. Sen de fino köpeği gibi tin tin yürün artisin ardı sıra. Sona, helânın gapısında beklen, peşgir dıtan...

— Götürük...

Saçını iyice tarayıp, kendisini ay-nada hayran hayran seyrettikten sonra, Allahaismarladık demeden çıktı berber dükkânından. Berber ardından bağırdı:

— Lan bozuntu, artis olursan, ben de berberliği bırakırım ha...

Kahveye girer girmez, Tufan kar-sıdan bağırdı:

— Müjde lan Rifat! dedi.

Koştı Rifat Tufan'ın yanına:

— De hele!

— İkkin çaylar.

— Vallaha cebimde bir lira var oğlum...

— Eyi, ısmarla dört dene çay...

Rifat garsona seslendi:

— Dört çay burya Bayram ağa...

Hadi de lan, yoksa geldi mi?

Tufan, cebinden uzun bir zarf çı-kardı. Üzerinde «Bulur Film» yazı-yordu. Rifat, zarfı görür görmez, öyle bir yumruk atış attı ki masa-ya sevincinden, tüm masadakiler baş-larını çevirip oraya baktılar. Zarfı deli gibi açtı, içindekileri bir sani-yede okudu:

«İlk elemeyi kazandınız. Asıl kay-dınızın yapılması için adresimize yirmibeş lira postalayınız».

— Ulan yaşşadık be, dedi, yaşşadık... Anam avradım rüyasını gör-düm ben, rüvasını. Hani geçen gün bi filme getmişdik ya, işde ordaki artistlernen tutmuşum tavla oynu-yorum rüyamda. Gızı da yeniyorum, adamı da. Annıyon mu, yeneceim tüm artistleri yeneceim, cön olacam anam avradım olsun cön olacam...

Mektubu, bir daha, bir daha oku-du. Altındaki imzaya, duaymış gibi baktı. Ama biraz sonra, o yirmibeş lira geldi oturdu ciğerine:

«Bu parayı kimden bulacaktı?»

— Tufan n'olacak lan bu parı? dedi.

— Ne biliyim oğlum, düşünüp bi-rikdirseydin. Sen heç bende pa'a gördün mü?

— Lan yirmibeş lira uğruna bizim istikbalimiz yanmasın.

— Vallaha bilmem, yanar yanar.

— Lan o zaman ben de yanarım...

Dur hele ben bi eve gidiyim...

Tufan:

— Get oğlum get, ne yap yap bul-diye bağırdı ardından.

Rifat, hızlı hızlı evin yolunu tuttu. Bir an önce eve varmak istediği hal-de, yolda berbere uğradı. Şöyle, ö-nemsiz bir şeymiş gibi, zarfı ber-berin suratına fırlattı:

— Al da okul dedi.

Berber alaylı:

— Deyzenin gızından mı geliyor? dedi.

— İnek oku işde, Bulur Film'den geliyor.

— Madenleri mi buluyor bu Bu-lur Film?

— Oku laaen işde. Okumayacak-san, ben okuyum.

Berber, zarfı açtı, mektubu oku-du.

— Eee? dedi.

— Ne esi?

— N'olacak yâni?

— Tamam işde, ordaki yazılı yir-mibeş tosdaki mı, artis olacağız.

— Ucuzmuş lan...

— Gönder baalim sen hirt, cevap bile vermezler senin o gawe telvesi gibi suratına... Bu suratla cevap verirler oğlum, bu suratla...
Aynaya baktı, kaşını, gözünü oynattı, dudaklarını ileriye doğru u zattı:

— Surat derler buna surat... Keskin hatlar...

Lâfını berber ağzına tıkdı:

— Usdura gibi...

Mektubu tuttu, Rifat kendisine nasıl atmışsa, o da Rifat'ın üzerine öyle fırlattı:

— Ne yap biliyon mu? dedi. Bu mektubun yarısını muska yapdır sırtına as, yarısını da suyun içinde ez iç. Bilznillah, sıtmaya, nezleye, gribe birebir gelir.

Rifat dükkândan çıkarken:

— Biliyon mu lan berber, sana böyle bi mektup gelse, namussuzum dellâl çağırıtırın memlekette ya, bu suratla gelmez. Sen gene eyi, bu suratın iki müşteri edinmişsin. Lan korkar insan senin usduranın altına yatmaya be. Şu suratla baksana Frankştayn gibi.

Zarfı katlamadan iç cebine yerleş tirdikten sonra evin yolunu tuttu. İlk kez ninesi gördü onu:

— Ne lan yellî Rifat? dedi, ne bu yel?

— Garışma be sen!

— Bak sen ite! Niye garışmazmı şım lan?

— Senin aklın ermez.

— Benim aklım her şeye erer, gâvur dölü.

— Ben artis olacam, artis. Orda çalışacam.

— Eyi adam mı usdan?

— Ne usdası?

— Hızır deel mi lan senin o arıys dediğin? Bi gâvur vardı esgiden, o mu?

— Get be işine!... Bizim derdimiz bize yeter.

O sırada anası Fidan girdi içeriye Rifat:

— Ana güz, dedi, zarfı gösterdi. Bak ana, vallaha İsdanbil'dan cevap geldi, beni artis yapacaklar.

Kızdı annesi:

— Su çıkdı bu memlekette ha, su çıkdı, dedi. N'apacakmışın İsdanbil'larda?

— Yaa artis olacam be. Hani sine-ma var ya, o artistlerden işde.

Nine atıldı:

— Ne güz, sinama mı olacaktı şakat?

— Sinama deel, dedi Rifat, sinamanın artist.

Nine:

— Ayılık gaça? dedi. Elli mecit var mı?

Rifat, ninesinden tarafa ters ters baktı:

— Lan nene, dedi, ne vardı yanı şimdi sen bi zengin nene olsaydın, ha ne vardı? Şöyle istedik mi, goynunda balyaynan para, alın torun-larım diyeydin...

Nine, elini salladı:

— Nenenizde ne paralar vardı, ne paralar, dedi. Bi keresinde rahmet-linin sağlığında şu goynumda tam yirmi mecit vardı, yirmi mecit...

Rifat:

— Ana güz, dedi.

Nine kızdı:

— Lan gâvur dölü, lâfımı dinne-sene. Nah işde, şurda bi cebim var-dı, tam işde onun içinde yirmi me-cit. Herifim vermişdi, sakla diye. Allah gani gani rahmet eyleye... Ağlamaya başladı— İçinden bi me-cidini harcamışım, bi gündün bi gi-ne sormadı, nerye getdi bi mecit diye. Siz nenenizi ne zannediyonuz, görüp geçirmedik mi yanı? Oğlan e. lline galdık da böyle olduk...

Rifat:

— Eyi eyi, dedi, bi mecit ver söy-let. İki mecit ver durdurama. Ana güz!

— Ne var lan?

— Hayatım istikbalim güz.

— Ne isdiyon?

— Yirmibeş lira...

(Devamı var)

Uğurlu nal

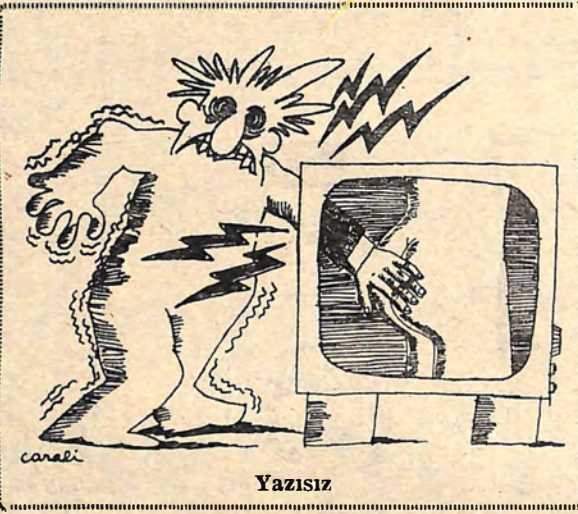
Azıcık safca bir delikanlıydı. Sokakta bulduğu nalı sevinçle cebine koydu ve: «At nalı insana uğur getirir.» dedi. «Artık başı-ma kötü hiçbir şey gelmeyecek!»

Evine döndüğünde, karısının bütün paralarını alarak sevgili-siyle kaçtığını öğrendi. Ama hiç üzülmeydi: «Neyse ki cebimde at nalım, uğurum var.» diye söylendi. «O cebimde oldukça hiçbir şeye üzülmem.»

Aynı an kapı çalındı ve vergi tahsildarı geldi. Karısı bütün paralarını alıp gittiğinden tahsildara verecek parası yoktu. Bu yüzden bütün eşyası, ayağındaki pabuçlara varıncaya kadar hac-zedildi. Delikanlı, cebindeki at nalını okşayarak: «Alın, alın, ne-yin varsa alın» dedi neşeyle. «Hiçbir şeye aldırman. Benim uğurum var, benim uğurum var, benim başıma can sıkıcı bir şey gelemez!» Ve sonra, çıplak ayaklar, fakat hafif adımlarla sokağa çıktı. Keyifle ışık çalarak sokağın bir tarafından diğer tarafına geçerken şalgam yüklü bir kamyon altında kalarak öldü.

Gökyüzünde, Yüce Divana çıktı ve orada, nedenini bilmemekle beraber bir kaç sene cehenneme gönderilmeye mahkûm edildi ama hep neşeliydi. Cebindeki at nalını okşayarak: «Kalbim hu-zur içinde, uğurum var, bana kötü bir şey olamaz!» diyordu.

Cehennem kapısındaki şeytan hiç de terbiyeli değildi. Kalça-larına sert bir tekme indirerek «nu alevlere doğru itti. O, aynı neşeyle: «Sâkinim, hiçbir şeyden korkmuyorum. Cebimde at na-lım, uğurum var...» diye söylenirken, birden at nalının cebinde olmadığını görerek dehşetle ekledi: «Vay haydut cehennem kapı-cısı vay... Vestiyerde beni soyarken at nalımı aşırıldı!.. Bahse gi-rerim ki başıma kötü bir şey gelecek!»

Yazısız

İstemeyerek

Bir polisi tokatladığı için mahkemeye getirilen adam:

— O gece içkiyi biraz fazla ka-cırmıştım, dedi. İnanın polise o tokadı istemeyerek atmış olmalı-yım.

— Haklısınız, diye cevap verdi yargıç. Şimdi de istemeyerek a-tı ay hapis yatacaksınız!

Çaresiz kalınca...

Başarılı bir ameliyat geçiren Anatole gözlerini açınca doktor sordu:

— Kendinizi nasıl hissediyorsu-nuz?

— İyice, diye mırıldandı has-ta. Yalnız başımın arkasındaki şu kocaman şişliği merak ediy-o-rum. Neden oldu acaba?

— Haa, dedi doktor, merak e-decek bir şey değil. Ameliyatın en kritik yerinde ayıldınız ve o an bizim elimizin altında da sizi yeniden bayıltacak şu tokmaktan başka hiçbir şey yoktu!

— Alo, haa sen misin karıcı-ğım?... Ben de şimdi işe gidiyo-rum!..

Yazısız

Kaçamaz!

Madam Dupont bütün günü a-raba gezmesiyle geçirdikten son-ra, yorgun argın eve dönmüştü.

Üzğün gören kocası sordu:

— Neyin var kuzum?... Araba-yı bir yere mi çarptın yoksa?...

— Yok canım, dedi madam Du-pont, durgunluğunun kaza ile bir ilgisi yok. Yalnız son girdi-ğim mağazadan çıkarken, tanıma-dığım birinin bizim arabayı ka-çırdığını görmeyeyim mi!...

— Ne, çalındı ha! diye bağı-ran kocası olduğu yere yığılır-ken...

— Dur canım, sonunu beklese-ne, diye devam etti: Hemen ak-lına bir kurnazlık geldi...

Adam, inledi:

— Ne yaptın?

— Defterimi çıkararak araba-nın plâka numarasını not ettim!

Tehlikesi var mı?

Genç paraşütçü kendini tam hoşluğa bırakmak üzereyken, öğ-retmeni tuttu:

— Çıldırдың mı!... Paraşüt takmadan atlanır mı hiç?

— Aman canım, dedi genç a-dam, savaş yoldan düşmana sal-dırıyoruz da, paraşüt yokken u-çaktan atlamışız ne fark eder?

Sıradan...

Akıl hastanesinin genç hasta-bakıcısı bir sır vermiş gibi dok-törün kulağına eğilerek:

— Bizim başhekime de dikkat etmeniz gerekiyor doktor, dedi.

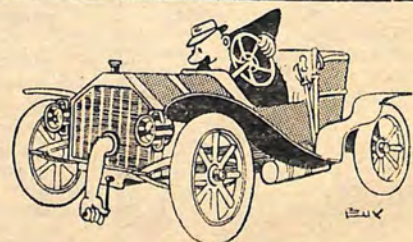
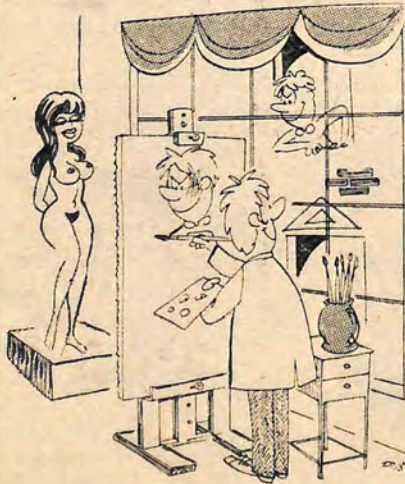
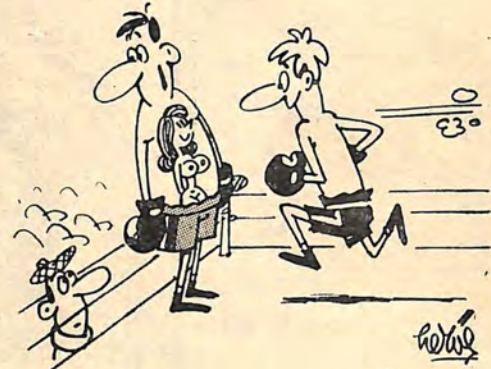
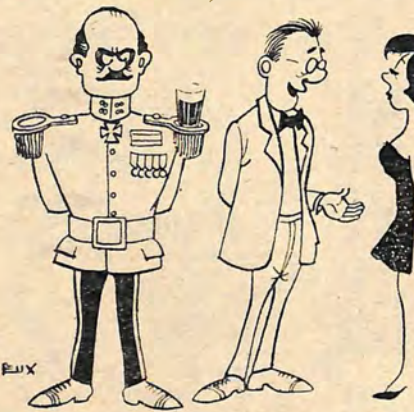
— Neden?...

— Her sabah kahvesine par-maklarını batırıyor ve nedenini sorduğunda onların ay çöreği ol-duğunu söylüyor!

Bir süre düşünün doktor, sor-du:

— Yerken, yağ da sürüyor mu?

Dünya Karikatürleri!

baska siyah biralara benzemeyen

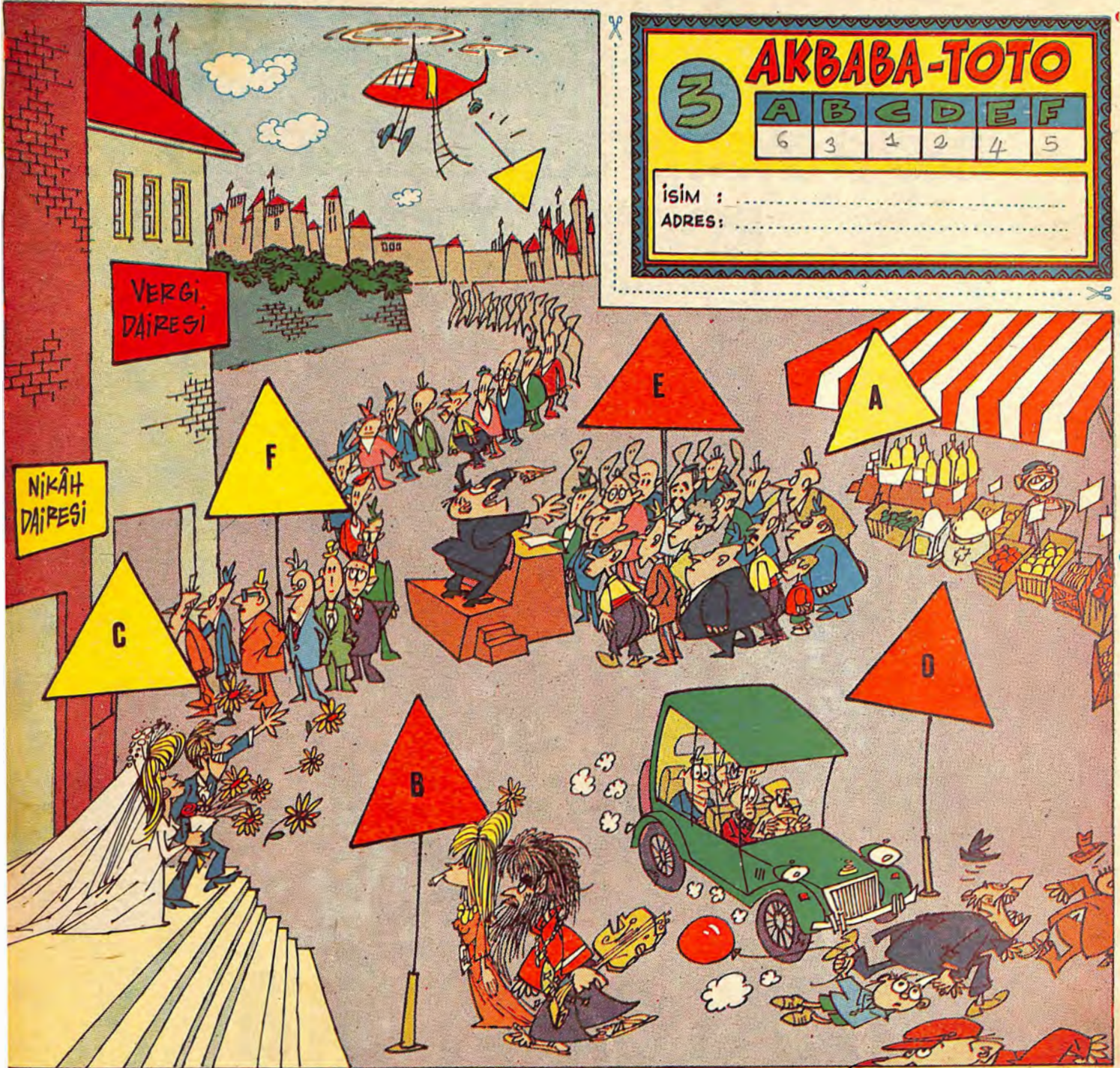

halis siyah bira
Tuborg-Esmer

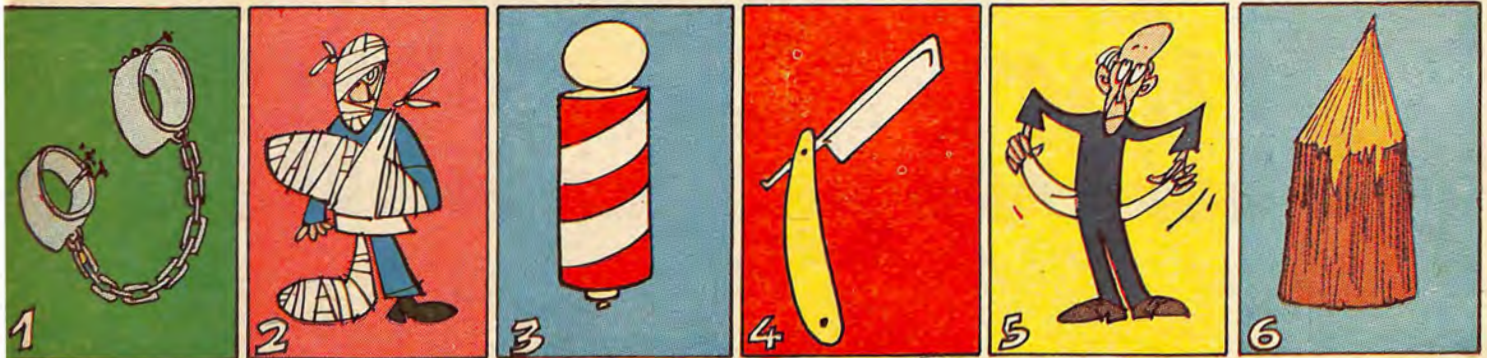

kral bira...lüks bira

(Manajans : 1034 — 57)

3	AKBABA-TOTO					
	A	B	C	D	E	F
	6	3	1	2	4	5
İSİM :						
ADRES :						

Yukarıdaki karikatürde 6 levha görüyorsunuz. Bu levhalar A'dan F'ye kadar harflerle gösterilmiştir. (AKBABA — TOTO kuponunda da aynen bu harflerle gösterilmiştir.)

Karikatürün altında ise ayrıca 6 şekil görüyorsunuz. Bu şekiller de 1'den 6'ya kadar numaralanmıştır.

Buna göre hangi şeklin, hangi levhayla ilgili olduğunu bulup AKBABA — TOTO kuponundaki harflerin altındaki içi boş karelere uygun sayıları yazınız.